

editorial

Com nostra és la intenció de ser plurals, aquesta vegada volem presumir de singularitat per a comunicar als nostres lectors (una vegada més!) l'única raó de l'esforç que l'equip de redacció (és clar, cada membre de la redacció en la respectiva tasca assignada) brega a cada nou número de Lo Pedrís.

El primer alè de la revista que teniu a les mans no va servir per gaire cosa més que per dibuixar-ne la portada, l'encapçalament, el format o el títol. En efecte, això va resultar massa fàcil! Va fer falta, probablement, arribar al tema clau, origen i destí de la substància pròpia d'aquesta publicació, per començar a topar entre *naltros*, futur aleshores i actual equip de redacció. Lo Pedrís havia de ser aperturista, comprensiu, amatent a la modernitat, compromès amb la cultura, rigorós amb la llengua, suficientment ambiciós amb la qualitat i, però, sobretot plural. Dubtes i maldecaps enfrontats amb les diferents opcions que es van plantejar van quallar i prendre la forma que actualment ha acabat perfilant-se entre aquests primers quinze números de Lo Pedrís.

El desig de ser plurals naixia de la pròpia necessitat de supervivència! Sense la possibilitat de la no-negació a cap opció o veu la revista no tenia raó de ser! Ben cert és que havíem de proposar unes regles del joc, com a obligada proposta per tal d'establir i assentar un *fair play* al qual fer esment en aquells casos en els quals aquella pluralitat es veïes sobrepassada o burlada d'alguna manera (signatura obligada, individualització i identificació de l'autor amb l'opinió aportada en contraposició amb la d'un grup polític, d'opinió o de pressió, etc.)

El que no podíem imaginar ha estat, però, que aquesta idea de pluralitat (per no dir varietat, multiplicitat, diversitat o heterogeneïtat) pogués en algun cas particular girar-se en contra nostra. Tot el contrari: el nostre desig ha estat, des del primer moment i l'hem mantingut, la participació universal, per damunt del rigor de la qualitat, més enllà de la vergonya i deslliurat de les inconveniències que ens poguessin causar aquells que ho troben tot malament per norma!

Lo Pedrís no és el feu o el castell d'una àvia que és a tots els fregats, d'un ximplet que s'entesta a fer pamflets pretesament còmics, d'un reaccionari defensor dels *adoquins* o de qualsevol altre membre de l'equip de redacció que el condueix. Lo Pedrís mai ha tancat (ni ho pensa fer!) cap porta a cap forma de col·laboració ni ha passat per damunt de cap opinió que s'hi hagi reflectit (més enllà de l'extensió de l'escrit, la repetició de l'autor o l'aplaçament de la publicació per a números posteriors). Lo Pedrís no pretén passar pel damunt de ningú ni de res, només vol ser al costat de tothom que ho vulgui, aquest és el nostre veritable objectiu!

Per això, una vegada més, instem amb aquestes paraules a la participació (com més plural, millor), a animar-nos mútuament i a gaudir del goig de llegir-nos i escoltar-nos en tots aquells àmbits que (més o menys) ens poden interessar, ja sigui per aprendre'n, per criticar-ho, per riure o per emocionar-nos.

LO PEDRÍS

Edita: Lo Pedrís
NIF: G-43640267

Coordinació:
J.M. Garcia
Dolors Joanpere
Hilari Juanpere
Josep de Las Heras
Maria Huguet
Jordi Mariné
Teresa Mateu
Josep Mestre
Josep M. Musté
Mei Salvat
Teresa Serra

Correcció:
Tià Anguera
Maria Lluïsa Enguix
Joan Masdeu
Francesc Mariné

Prensa on-line:
Raquel Virgili

Maquetació i disseny:
Maria Casanova

Portada:
Xavier Huguet Mujico

Preimpresió:
Serveis Integrals
de Preimpresió sl

Impressió:
Arts Gràfiques l'Estel - Reus

DL T-1553-2000

Tirada: 350 exemplars
Preu: 2,50 euros.

Lo Pedrís és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. Lo Pedrís no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles i opinions ni s'hi identifica.

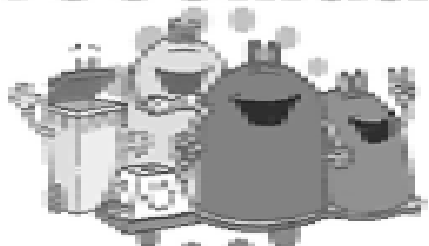
sumari

- Editorial, 2
- Entrevista, 3
- El gran dia del 27 de desembre, 5
- Apunts de casa nostra, 6
- Qüestionari, 7
- El racó de la llar, 8
- Fototeca, 9
- Opinió, 10
- Vilaplana, torno a començar
- El meu terrat
- O blanc o negre
- Aparentment verds
- El món on visc i el món on m'agradaria viure
- Adéu Espanya!
- La venjança dels febles
- La fe
- Els jóvens de Vilaplana amb la Selecció Catalana
- Ja ha arribat la subvenció
- Fòrum 2004: el gran misteri
- Fotografia Anton Sánchez quan estudiava veterinària
- L'aigua a Vilaplana, 16
- Mal d'esquena: prevenció de la lumbàlgia, 18
- Contes a la vora del foc, 20
- Any Dalí, 21
- La fresca, 22
- Activitats, 24,
- Passatemps, 27

Visiteu la nostra pàgina web: www.lopedris.com

A casa nostra també fem

recollida

selectiva

*Ara
només depèn
de tu!*

CONSELL COMARCAL
DE L'ALT CAMP

Dr. Ferrer 8 - 43200 Reus - Tel. 977207115 - Fax 977201770
col·laboradors@lapedris.org - www.lapedris.org

JAUME JUANPERE ESTIVILL

«Fer de Jutge de Pau és una feina que passes algun rato malament, però entre tots ho hem de fer tot»

entrevista

No sabríem dir del cert els motius que fan que un poble decideixi atorgar a algun dels seus ciutadans, durant cert temps, la responsabilitat d'ésser garant d'algunes de les seves institucions públiques o privades. Però, després de conversar de forma distesa i amigable, amb Jaume Juanpere Estivill (1922), més conegut per Jaume Manco, Jutge de Pau (1986-93), President de la bassa de La Vila des del 1994 i home arrelat al món del teatre de la nostra vila, sí que podem afirmar que el sentit comú, la solidaritat, la responsabilitat, el sentit de l'humor, la serenitat i la bonhomia que es desprèn de les seves paraules, del seu talant i de la feina ben feta que ha dut a terme fins ara, faciliten, i molt, la confiança que un dia li van dipositar.

Jaume, avui volem parlar de la teva feina com a Jutge de Pau, de la teva llarga afecció al teatre de Vilaplana i de la teva tasca al davant de la comunitat de regants de la bassa de la Vila. Però, anem per pams, i comencem per l'aigua.

Per l'aigua ens ofegarem!

Sabries dir-nos quan es va fer la bassa de la Vila i els recs que canalitzen l'aigua d'aquesta?

Ui, la bassa de la Vila potser fa dos cents anys que està feta. Es féu perquè el poble tingués dret a l'aigua en un cas d'in-cendi. Primer eren els horts, abans que es fes el rec que hi ha ara. Però el rec que avui trobem cobert en bona part per la vorera, passava descobert amb lloses.

Hem sentit a dir que hi ha una llarga tradició que ha anat passant de pares

a fills en quant als dies o a les hores d'aigua que cada regant té per dret com a usufructuari d'aquesta. Qui i com es van organitzar aquests horaris per a regar ?

És una cosa que els horaris no sé com els van fer. Si que sé que als qui tenien més aigua els hi van donar l'aigua a la nit. Els cinc regants més grossos la tenien a la nit i els altres ho van repartir anant baixant: a Cal Bové, a la Rosalia o a Ca l'Angelina, a Cal Cándido i al Ponet. Els hi donaren l'aigua correlativament, al mateix dia, perquè com que està tan repartida hi ha horts que només tenen una hora o una hora i mitja d'aigua. Doncs si per una hora o una hora i mitja han d'anar allà a tapar i a aviar ja no els hi paga la pena. En canvi d'aquesta manera, si s'ajunten els dos o tres regants, llavors ho poden fer junts i així els hi arriba més l'aigua al tros o l'hort.

Des de quan ets responsable d'aquesta comunitat de regants?

Després de l'aiguat de 1994, vam fer una reunió per donar comptes i es veu que ens tenen tanta confiança que no va venir ningú. Me'n *cuido* des de les obres del 94. Perquè d'aquella reunió en sortí una junta i a mi em va tocar ser el president. Fins ara hem estat el Feliu, el Sebastià Gori i jo els responsables.

I abans qui ho feia?

No n'hi havia hagut mai cap. Va ser més que res perquè vam haver de donar pappers conforme havíem rebut la subvenció. El que hi ha hagut sempre és una gent que se'n *cuidava*. L'Anton Torres, mon germà l'Isidre i el Ramon Cándido anaven a netejar el rec, a fer la brossa i a arreglar algun desperfecte, si és que hi era. Però de junta, que jo sàpiga, no n'hi havia.

Dietètiques Cabré, C.B.

- ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
- HERBORISTERIA
- CONSULTA NATURISTA

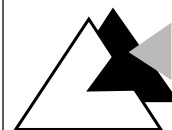
C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

• Subministrament de papereria i escriptori

COMERCIAL REUS
4 a t r e

Pere Benavent, 23 - Tel. 977 75 77 60
Fax 977 75 76 78
Fax comandes 900 65 66 67
43205 REUS

RAFAEL MARTINEZ
AGENT D'ASSEGURANCES

CAMÍ DE L'ALEIXAR, 40 B
TEL./FAX 977 31 33 99
43202 REUS (Tarragona)

Heu tingut algun tipus de problemes per tirar endavant la vostra comunitat i com funciona a nivell de finances ?

En general la cosa ha funcionat bé. Però amb l'aiguat del 94 que ens va prendre part del rec, vam demanar una subvenció i ens van donar bastants cèntims. Però com que ens ho vam fer nosaltres, a jornal *nostro*, si ho hagués fet algú de fora, enlloc de cobrar 6.000 pessetes per dia com ho fèiem nosaltres, n'hauríem hagut de pagar 8.000 o 10.000. Llavors la diferència aqueixa la vam deixar en un dipòsit i per això ens van sobrar *cuartos* de la subvenció. Encara n'hi ha uns quants.

Tu saps si a Vilaplana a més de la bassa de la Vila, hi ha altres comunitats de regants que depenguin d'altres basses o d'altres fonts fluvials?

A més de la bassa de la Vila, hi ha la Balandra. I les altres aigües són de pocs propietaris, la font del Sec per exemple, que és de set o vuit, ja molt particular. A la Balandra hi ha un president i l'*Alfredo* de ca l'Olla que és l'aiguader. A la de la Vila no n'hi ha d'aiguader, cadascú se'n cuida de la seva. A la Balandra hi ha un aiguader perquè cal repartir l'aigua. Ara, amb la bassa nova, no hi és aquest problema, però abans havien de repartir l'aigua i si n'hi havia poca, al que tenia una hora a lo millor només li donaven un quart. L'aiguader ho controlava. Ara, com que no es fa tanta horta, hi ha més aigua. Amb la Balandra nova quasi que tenen aigua de sobres.

Ara, canviem de tema, i explica'ns una mica la teva experiència com a Jutge de Pau de Vilaplana. Quants anys vas fer aquesta feina i a qui vas substituir?

Durant set anys. Des del 1986 fins al 1993, l'any que va néixer la Soraia, una de les meves nétes. Em va cedir el càrrec el David Cavallé. Va ser l'etapa en que l'Agustí Ferré feia d'alcalde.

Com va anar, perquè fossis tu l'elegit?

Quasi que es pot dir que va ser a dit. A

mi m'ho van dir l'Agustí i el Còbit. Em van dir: «Noi, no trobem a ningú». Perquè, és clar, no és gens bonic això de trobar-te amb els problemes de la gent del teu poble, eh? Jo els vaig dir que uns quants anys sí, però per no gaire temps. Hi vaig ser set anys. Els primers quatre anys no vaig cobrar res i *encabat* sí, però molt poca cosa. Una de les coses que m'agradava menys era fer casaments.

Per què no t'agradava?

Coi, perquè tenia un cunyat capellà i li prenia la feina.

Va fer alguns casaments, doncs?

Sí, el xiquet del *Mallol*, l'Humbert i una parella de fora.

A banda dels casoris, en què consistia la feina de Jutge de Pau?

La feina més pura i més dolenta que té el jutge és quan hi ha raons amb alguna família i hi has d'anar a posar pau al conflicte. Un dia en una casa hi vaig anar amb el mossèn i hauríeu d'haver vist com volaven els boscallis per aquella entrada. Aquell dia va ser serio, la canalleta en un racó esporuguida. Heu de pensar que jo no en bec mai de conyac i quan vam sortir d'allí vam anar cap a Cal *Rito*, que hi havia de cafeter l'*Antònio*, i vam fer una copa de conyac.

En casos així l'alcalde l'acompanyava?

No, no, això era qüestió del jutge sol.

Però a banda d'aquest cas particular, en general, es pot dir que no et vas trobar amb grans problemes.

No, però vaig tenir algunes topades amb algú que fins i tot em va treure el ganivet. Però no va passar d'aquí.

Havies d'anar als Plens de l'Ajuntament a passar comptes de la feina?

No. El que donava més feina de paperassa eren els accidents. Hi ha molts ac-

cidents que aquí al poble ni te n'enteres, però calen els papers per l'assegurança i els ha de firmar el jutge (els atestats). És una feina que passes algun *rato* malament, però entre tots ho hem de fer tot. No és gens bonica ni agradable i s'ha de repartir.

Si no anem mal encaminats, el teu successor com a Jutge ha estat el Josep Pàmies (Pepe Xacó).

Sí, sí, i encara ho és.

Jaume, per acabar, parlem de teatre. Quan vas començar a fer-ne?

De petit fent els Pastorets fins que vaig tenir 60 anys. Llavors vaig dir : " No en puc fer més perquè no tinc memòria". Feia anar malament a tothom, no em sabia mai el paper. Com que jo per desgràcia o per sort no callava mai, eren els altres que rebien. I deien :»Al costat del Jaume Manco no s'hi podia anar».

Des de quan hi ha hagut afecció pel teatre a Vilaplana.

De tota la vida ja, perquè quan es va fer el «Martiri de Sant Sebastià» que es va fer a la Plaça, deu fer 150 anys, el *jaio* *Dionisio* de Cal *Fabià* va fer de Sant Sebastià i el *jaio* *Torero* també hi treballava. I amb un rotlló hi diu:

*«Las viejas matarlas todas
que si bien lo reparas
todas hacen malas caras.
Ahora las jóvenes no
que por algo sirven»*

Era en castellà?

Sí.

En quina sala es feia?

Es van començar a fer els Pastorets a la sala del darrera de Cal *Rito*, als anys 30, abans de la Guerra. *Encabat* se'n va fer a la Sala Parroquial i després al Casal.

Qui feia de director?

Primer el *Cisquet* del Pa. Més tard el

- CONSTRUCCIÓ DE PISCINES
- MANTENIMENT
- PRODUCTES QUÍMICS
- REGS DE JARDÍ I FONTS
- FONTS ORNAMENTALS

LA SOLUCIÓ PER A LA SEVA PISCINA

Recobriments amb LINER

- Solució definitiva al problema de les juntes
- Rehabilitació de piscines i basses d'esbarjo
- Decoració de piscines al seu gust
- Piscines de grans dimensions
- Amb garantia fins a 10 anys

Av. Europa, s/n • Pol. Ind. Constantí
Tel. 977 29 65 12 - Fax 977 29 65 94
43120 CONSTANTÍ / e-mail: aiguanet@interbook.net

Josep Masdeu i ara el Jordi Mateu. També hi va haver una companyia que es deia «*Del Pinillos*» que el director era el Jaume Secano i aquesta la formaven el David, l'Octavi, l'Isidro, el Mario, la Maria Olla, la Maria Manana, la Pepita Ganxins, l'Encarnación i la Trini de Cal Teodoro que en sabien molt. Nosaltres de cop només podíem fer obres de nois sols o de noies soles, no es podia barrejar. Encabat sí que actuàvem nois i noies i vam començar fent-ne una que es deia «L'oncle Rector».

Junt amb quins actors vas treballar?

Amb el Còbit, l'Eugeni, l'Ezequiel, el Sebastià Masdeu, el Sebastià Victo, el Serres i el Feliu. També en van fer poc o molt, el Pep Sastre i el Josep Maria Sibines.

I les dones qui eren?

La Maria Planot que n'entenia molt, la Maria Rufina, la Montserrat Joaquim, la Carmeta Justa que també tenia molta traça i que fent «Les joies de la Roser» es van enamorar ella i l'Albert. Ves si us parlo d'anys! Ella feia de Roser i van lligar. També n'entenien molt la Bàrbara i la Montserrat Meliton que feien alguns sainets bons.

Avui l'afecció encara dura i quan el Grup de Teatre fa una obra hi va tot el poble a veure-ho.

Hi ha afició, sí. Sempre n'hi ha hagut. Quan al poble hi havia dues societats: El Sindicat i Ca la Narra, a casa meva eren del Sindicat i el meu germà gran ja va fer una obra de teatre que es deia «Reixes enfora» amb la Maria Màlia i la Rosalia Manyana. Hi ha hagut alguna època que ha decaigut però ha tornat a emprendre. Jo xalava molt.

DOLORS JOANPERE I PITXI

Lo Pedrís
se solidaritza amb
les víctimes de
l'atemptat terrorista
de l'11 de març
a Madrid

EL GRAN DIA DEL 27 DE DESEMBRE

El Sr. Rector de la parròquia de Vilaplana, jo mateix que escric aquesta comunicació, el dia 27 de Desembre de l'any passat vaig celebrar el 50è aniversari del meu sacerdoci. Els feligresos i amics reberen la meva invitació perquè, d'una manera senzilla, m'acompanyessin en aquella diada a donar gràcies a Déu pel meu sacerdoci.

La resposta fou plena del tot i em sembla que és hora d'agrair-ho públicament.

- En primer lloc a Mn. Eugeni que amb les seves traces i el coneixement que té d'aquestes gestions (i que no és gens fàcil) va aconseguir que jo pogués donar la benedicció papal especial a la Missa d'aquell dia de la festa.

- També al nostre Sr. Arquebisbe per la seva puntual felicitació.

- A tots els que van presentar ofrenes significatives a l'ofertori de la Missa, i als meus germans, nebots i amics per la presentació d'altres obsequis.

- Igualment al Magnífic Ajuntament per les atencions que tingué a bé atorgar a la meva persona.

- I especialment a tots aquells que, seguint la meva al·lusió, es van recordar de la gent necessitada; a la caixa de la caritat hi havia quasi 1500 €. Dues entitats d'ajuda benèfica de Reus rebran aquests donatius.

I per acabar, molt agraït a la nostra revista LO PEDRIS que s'ha prestat fer "d'alta veu" a aquesta meva notificació.

EL SR. RECTOR

Avui és un dia assenyalat pel nostre Senyor Rector, i el felicita tot el poble amb alegria i germanor.

Ara ja fa cinquanta anys que Jesucrist el cridà a consagrar l'Eucaristia i als seus germans, perdonar

És persona agradable, és amable i eixerit; estic segura que a Vilaplana no hi té cap enemic.

Quan el criden, acudeix; si el demanen, també hi va. Per ell tothom de la vila és tractat com un germà.

Si de mida no és molt gran, amb els fets ha demostrat estar al servei del poble a l'alçada d'un gegant.

Tot Vilaplana l'estima per res el deixaria marxar si ell està bé entre nosaltres ben segur que aquí restarà.

Gaudirem d'aquesta festa a l'església de Santa Maria el Mossèn i els feligresos fent molt bona companyia.

A l'hora de les pregàries demanarem per vostè: bona salut, pau, benestar i alegria i que junts puguem celebrar per molts anys l'Eucaristia

apunts de casa nostra

ATLETES DE VILAPLANA

ARRANJAMENT DEL PARALLAMPS PER SEGURETAT A TEMPESTA

LA PARRÒQUIA I L'AJUNTAMENT DE VILAPLANA HAN ARRIBAT A UN ACORD PER ADEQUAR EL PARALLAMPS DEL CAMPANAR DE FORMA QUE GARANTEIXI LA SEGURETAT DE LA POBLACIÓ EN CAS DE TEMPESTA

La Parròquia i l'Ajuntament de Vilaplana han arribat a un acord per adequar la instal·lació del parallamps que hi ha al campanar de l'església, ja que es tracta d'una infraestructura d'interès general que dona cobertura i protecció a tota la població en cas de tempesta. Les dues parts han decidit tirar endavant la iniciativa com a mesura preventiva, per considerar que és molt important disposar d'aquest sistema de protecció contra els llamps en òptimes condicions, ja que no fóra la primera vegada que a Vilaplana cau un llamp i fa destrosses.

L'adequació de la instal·lació del parallamps ha estat cofinançada per l'Ajuntament de Vilaplana i la Parròquia amb un cost total de 2800 €. El motiu de l'acord ha estat posar al dia la instal·lació del parallamps per donar cobertura a tota la població i arranjar les deficiències detectades en l'informe tècnic de la revisió elaborat per una empresa especialista en sistemes de protecció contra llamps. Aquest informe ha posat de manifest les anomalies de la instal·lació, que són: l'insuficient nivell de cobertura del parallamps, la deficient posta a terra i el mal estat de la xarxa conductora.

Atès que es tracta d'una instal·lació de més de 30 anys i que s'havia quedat obsoleta, s'ha aprofitat per adequar-la a les exigències actuals. Els treballs realitzats han consistit en la substitució del capçal radioactiu (que per llei s'ha de retirar) per un de nou homologat conforme a la normativa vigent de major seguretat, major nivell de protecció i eficàcia en la descàrrega. També s'ha produït una millora de la xarxa de conducció consistent a tensar i grapar el cable conductor i millorar del sistema de posta a terra amb el muntatge d'un elèctrode múltiple, a més de la col·locació i muntatge d'un comptador de llamps.

Finalment, el tractament posterior del residu l'ha realitzat una empresa autoritzada per al tractament de residus radioactius.

Vilaplana, març de 2004.
AJUNTAMENT DE VILAPLANA

Ivan Aixalà i la Jèssica Bonet van guanyar, cadascú en la seva categoria, la 1a. Cursa de Sant Silvestre de Reus, 2004.

L'Ivan va ser, també, 1er. a la 25ª Cursa Popular de Falset, i la Jèssica ho va ser al Cross Ciutat de Valls aquest 15 de setembre passat.

Abans, però, l'Ivan, havia anat a triomfar a la gran ciutat, quedant 2ón. a la Mitja Marató de la Mercè.

Així doncs, endavant valents, no defalliu. I moltes felicitats.

LA REDACCIÓ
(Amb la col·laboració de
PEPITA JÚLIA)

Benvinguda

Benvinguda, Anna. Has estat vilaplanenca d'ençà que la Jacoba i l'Artur et van conèixer. Sabem que aquell dia passaves ja a formar part de les nenes de «Cal Manco». Enhorabona a tots.

LA REDACCIÓ

ELECCIONS 11 de MARÇ a VILAPLANA

CRIDATS A VOTAR 460

VOTS 412

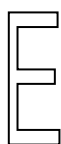
EN BLANC	2
NULS	1
ERC	159
CIU	108
PSC	91
PP	29
ICV-EUiA	21
ELS VERDS	
ALTERNATIVA VERDA	1

JO HE VIST SERVIR "GOTES"

La meua edat no em deixa recordar més enllà de les gotes servides amb el cafè de la gran sala de cal "Ritu". De fet, tothom en podria dir alguna de bona o no tan bona en referència a l'*Armando*, tantes que podríem estar hores i hores parlant-ne sense repetir-ne cap ni una. L'*Armando* no deixava ningú indiferent, sempre deia la seva. Parlava amb tots els seus i els que no ho eren, amb els del poble i els forasters, amb els del Barça i els de l'Espanyol. Però no deixava ningú indiferent. Lo Pedrís ha cregut oportú de no restar indiferent (tampoc) amb la seva partença (sabem que ell tampoc no ho hauria fet!) amb les úniques armes de què disposa: Des de Lo Pedrís, el nostre més càlid homenatge a l'*Armando* i també a la Maria Rossa, que ens van deixar l'any passat.

LA REDACCIÓ

EXPOSICIÓ DE SALVADOR JUANPERE

El passat dissabte 24 de gener, a les 12h, a la Biblioteca Central de Reus Xavier Amorós s'inaugurà la intervenció artística de Salvador Juanpere titulada «Joc de paradoxes».

L'escultura va formar part de l'exposició «Paradigma» que va tenir lloc al Palau de la Virreina de Barcelona l'any 1996. «Joc de paradoxes» és una intervenció escultòrica de 69 peces (62 boles d'alabastre i 7 perfils de gats de ferro colat) en homenatge al físic Schrödinger. L'obra s'ubicarà de manera permanent al pati interior de la biblioteca, situat al costat de la Sala d'audiovisuals.

Aquesta obra s'afegeix a les ja existents, totes elles del Fons Municipal d'Art, i que s'han vingut instal·lant a la Biblioteca Central des de la seva inauguració, en la línia de convertir aquest espai d'accés públic en un equipament on l'art comparteix àmbit amb la lectura.

A la Biblioteca Central Xavier Amorós ja es poden contemplar obres de Jaume Plensa («Cos de llum»), d'Albert Macaya («Arbos»), de Neus Buira («Retrats»), i de Josepa Filella («Vèrtex Vòrtex»).

LA REDACCIÓ. (Diari El Punt, 22/01/04)

1) Que et sembla la presentació i comercialització de l'oli verge «SOLDÓ» de Vilaplana?

2) Creus interessant de fer-ho de forma similar amb altres productes agro-alimentaris (avellanes, ametlles, vi, secallons ...) del poble?

qüestionari

Lourdes Vall

1) Crec que és una bona idea, ja que és una manera de que la gent conegui aquest producte que tenim tan bo a Vilaplana.

2) Sí, crec que seria interessant obrir un agro-botiga i vendre els productes de la nostra terra perquè la gent els conegui. D'aquesta manera la gent coneixeria el poble i, per tant, vindria més gent.

Joan M. Mestre

1) Em sembla perfecta la presentació i la comercialització, depèn de en gran manera de tots els vilaplanencs.

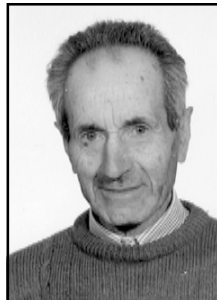
2) Interessant, molt, però una mica ... complicat perquè es necessita un esforç econòmic important. Però ara podria ésser un bon moment per provar de posar-ho en marxa.

Pqui Galindo

1) Em sembla una bona iniciativa, trobo encertat el disseny i la presentació de l'ampolla, i considero adequat el nom ja que és molt nostre.

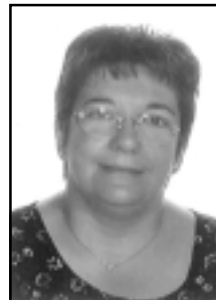
2) Crec que el primer que s'hauria de fer és obrir una agro-botiga per així poder ajuntar tots els productes que hi ha o pugui haver en un futur i així potenciar l'economia local que tanta manca fa.

Màrius Juanpere

1) El nom de l'ampolla d'oli «SOLDÓ» el trobo molt adequat perquè se'n troba en qualsevol dels nostres camps. És molt més fàcil trobar-hi soldó que no pas argila.

2) Tots sabem que el problema més greu dels productors és no poder vendre directament als consumidors. Per tant qualsevol sistema per aconseguir això, és bo. Si guí una botiga, sigui propaganda com poden ser uns cartells en llocs visibles o exposar el producte en llocs molt freqüentats com per exemple bars i restaurants.

M. Cinta Prades

1) Tant l'ampolla com el nom de «SOLDÓ», és bonic elegant i molt apropiat per presentar l'oli del nostre poble de Vilaplana.

2) Crec que seria una bona idea que els fruits que es recullen al nostre poble es comercialitzessin. Potser posant una botiga agro-alimentària, com és el cas dels nostre poble veí.

Josefina Magrané

1) M'agrada el nom de «SOLDÓ» de l'oli verge ja que no cal dir res més, sinó que és molt bo.

2) Seria interessant donar a conèixer Vilaplana, comercialitzant els seus productes ja que tots són prou bons.

VIALMA, SAT

Esclofolladora d'avellanes

Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14 • 43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
c-e salsa@maptel.es

Genís Torres Aymamí, S. L.

CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Major, 60
Tel. 977 81 51 29

43380 VILAPLANA

el racó de la llar

SORTIDA CULTURAL A SITGES

Si l'autor dramàtic, narrador, pintor i col·leccionista català Santiago Rusiñol i Prats no hagués fundat a Sitges, la Subur romana, l'any 1894 el Cau Ferrat, no haguéssim pogut tenir el plaer de visitar-lo, els Jubilats i Pensionistes de Vilaplana el dia 12 de desembre de l'any passat.

El Cau Ferrat és, actualment, un petit museu dintre d'un edifici de dues plantes que va ésser construït sobre dues antigues cases de pescadors: Can Sense i Can Faula. Allí el polifacètic Santiago Rusiñol hi va anar col·leccionant i catalogant ferros i vidres de molts estils, com també hi va guardar dues obres del pintor espanyol d'origen grec anomenat "El Greco". Aquestes obres de gran valor pictòric es coneixen com "La Magdalena" i "Sant Pere" que aquest pintor nascut concretament a l'illa grega de Creta l'any 1541, va deixar plasmades amb el seu estil peculiar.

Dels prop de 30.000 objectes que si poden contemplar, cal destacar pintures i dibuixos del mateix Rusiñol i també de Casas, Joan Llimona, Picasso, Zuloaga i d'altres; així com, també, escultures de Gustau Violet i Clarassó.

Si mai teniu el plaer de visitar-lo, en una de les habitacions de la planta baixa que dona al mar hi veureu un brollador de ceràmica que dona un caràcter especial a aquesta dependència, la qual també exhibeix una exposició de mosaics, tots molt ben escollits i catalogats.

Tocant al Cau Ferrat hi ha el museu "Maricel" que fou iniciat per Charles Deering l'any 1910, sobre l'edifici de l'antic hospital de la vila. En ell si poden admirar unes pintures murals del pintor català Josep Ma. Sert, el que fou el genial creador de les monumentals pintures

murals de la Catedral de Vic i també escultures de Josep Clarà i d'altres; així com, també, retaules, mobles etc. de diferents estils.

Amb l'afany de conèixer més coses d'especial interès ens dirigirem després a la Casa Llopis que estatja el Museu Romàntic amb la famosa col·lecció de nines de Lola Anglada, però malauradament no la poguérem visitar perquè ja era la una del migdia.

La resta del dia de la sortida Cultural a Sitges ja no va tenir especial interès, doncs, ens dirigirem vers la població pesquera de Cambrils on efectuarem un suculent dinar en un Restaurant "Self service". Després d'una lleugera sobretaula efectuarem un tranquil i relaxant passeig pel port on acabaven d'arribar les barques que deixaven la seva pesca efectuada durant el dia.

Així doncs és ben cert, que efectuant viatges programats, encara que aquests siguin de curta durada, s'incrementa el cabdal de coneixements de tota mena que enriqueix certament i perfecciona la nostra persona.

JAUME MESTRE

**ASSOCIACIÓ DE JUBILATS I
PENSIONISTES DE VILAPLANA**

C. del Casal, 3 • 43380 VILAPLANA

- Ferro
- Alumini
- Inox

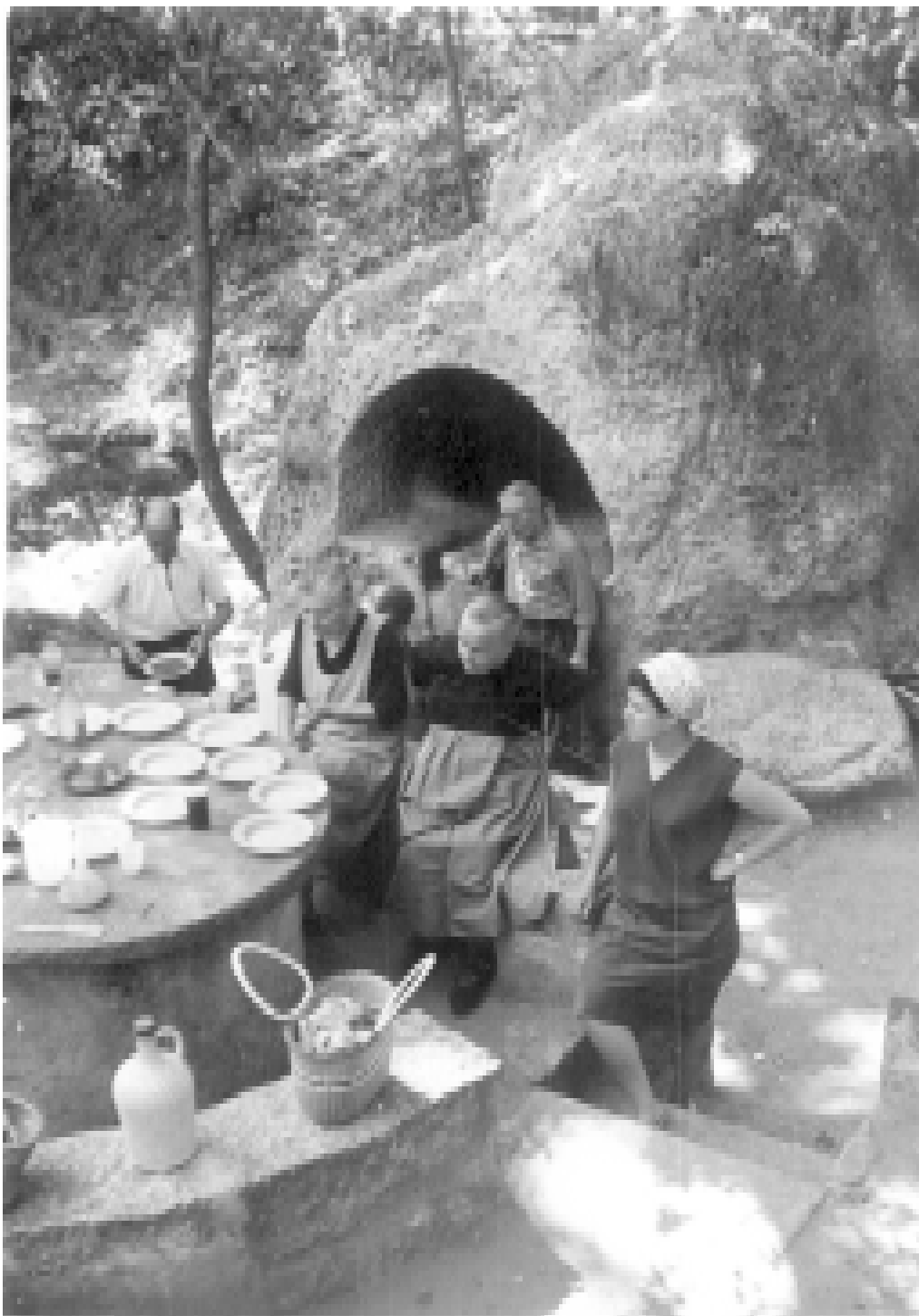
Tel. 977 76 82 68
670 45 59 04

Aquest apartat voldria ser una mirada històrica del nostre poble. Per aquest motiu, si teniu alguna fotografia d'interès històric, us demanem que us poseu en contacte amb qualsevol membre de la revista

fototeca

LA FONT DEL MAS DE MARINÉ

Foto cedida.

Un dels dos últims masos habitats a Vilaplana, és el Mas de Mariné; l'altre, el Mas de Mallafrè. Però el primer és el que ens porta més records a tots.

Qui no ha anat a menjar-s'hi la mona? Ja hi anaven els nostres avis.

Per arribar a la font es passa pel davant del mas, de l'era, i pel camí avall, fins la rasa.

Allí, a l'ombra de les alzines i d'una gran paret de pedra que fa recer, hi ha una taula rodona i uns fogons; al voltant una bancada per seure-hi, i a sota, a tocar de la rasa, la font.

Des que tenim memòria, podem recordar tants i tants dilluns de Pasqua, tantes mones: les primeres, només amb ous, i a mida que va anar passant els temps, cada vegada més boniques, més guarnides. Tants pares, nens i avis junts, dinant, o només berenant i posant anissos a l'aigua fresca.

Tots aquests bons records són els que ha vist aquest racó inoblidable.

Sap greu, però, veure con n'està ara d'abandonat tot l'indret: el mas amb mitja teulada enfonsada, les parades d'avellaners com un botjar i, feina rai per arribar a la font i la rasa. Com diem per aquí, "està perdut".

Aquesta font era quasi un patrimoni de tot el poble, sempre a l'abast per a tothom que volgués anar-hi a berenar, a beure una mica d'aigua, o tant sols, a passar-hi l'estona en aquella fresqueta.

Tot s'acaba, però. Durant uns anys no va ser accessible donada l'activitat d'ensinistrament de gossos que s'hi va portar a terme. Ara, perdut l'hàbit i donades les males condicions en que està tota la finca, ja no hi anem ningú a berenar a la Font del Mas de Mariné.

De fet, ja no anem a berenar a cap font. Com els perdem aquest bons costums? N'era tant de bonic, a l'estiu...

TERESA SERRA

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Si voleu fer-vos subscriptors de *Lo Pedrís*, podeu omplir aquesta butlleta i enviar-la a: carrer del casal, s/n 43380 VILAPLANA o bé doneu-la a algú de l'equip. Ompliu la dades.

NOM _____

ADREÇA _____

TEL. _____

CORREU ELECTRÒNIC _____

Signatura

Preu: **10** EUROS

VILAPLANA, TORNO A COMENÇAR

Vilaplana és una casa al mig del poble que quan n'obro les finestres veig les muntanyes al fons; una casa buida, per mi sola, lluny de tu i de tot el que m'ha fet tant mal.

Vilaplana el que abans era d'aquí a cinc minuts, ara és d'aquí a una hora. Ja no tinc cap pressa, ningú m'espera, no tinc res a fer, he deixat totes les obligacions en aquesta ciutat que m'ofegava, ara només m'he de preocupar per mi.

Vilaplana és un cel serè que m'anima cada matí a continuar, i cada nit a contemplar les estrelles, que allà, amb tu, no vaig poder veure.

Vilaplana és un munt de cares conegudes que encara no conec però que em són acollidores i que m'ajuden i em recorden al meu passat, a aquesta olor de muntanyes ja oblidada, a aquesta vida potser aparcada.

Vilaplana és una botiguera que em saluda i que em pregunta per mi; una botiguera que em ven un menjar que ja havia oblidat, una fruita acabada de collir i una verdura de l'hort del costat de casa.

Vilaplana és el soroll del tractor que torna després d'un dia llarg al tros i els crits d'un grup de nens que juguen al carrer.

Vilaplana em fa sortir al carrer i saludar la gent que em somriu. Em fa parar a preguntar pel fill de la veïna que l'altre dia va caure, i per donar les gràcies pels enciams tan bons que aquella dona gran i amb la cara trista em va portar.

Vilaplana fa que no pensi tant amb tu, sempre hi ha alguna cosa que em distreu, que fa que el meu pensament marxi d'aquest temps al teu costat i m'ajudi a tirar endavant: ara rega aquestes flors, ara frega la cuina, ara fes-te el dinar.

Vilaplana també em dóna el temps que necessito per pensar, per adonar-me dels errors comesos i ajudar-me a no tornar-los a cometre. Aquestes muntanyes i boscos em porten ganes de passejar, de contemplar-los, de quedar-m'hi per no tornar.

Vilaplana m'ha ensenyat a tornar a parlar amb la gent, de saludar-la quan la trobo pel carrer i aturar-me a parlar.

Vilaplana em desperta amb el cant dels ocells, que han fet niu al terrat. És un soroll continu de gent i de moviment que a mi em sona a música; una música de llibertat que em recorda que el pitjor ja ha passat, que ara ja només m'he de preocupar per tornar al meu camí que fa tant de temps tu em vas fer deixar. Ara sonen les campanes de missa que em fan sortir al balcó per veure aquestes dones que amb prou feines s'aguanten dretes i fan l'esforç diari d'anar a missa. Aquesta força de voluntat se m'encomana, i ara ja torno a tenir els meus projectes, les ganes de fer coses que havia perdut al teu costat.

De tant en tant rebo alguna visita de la ciutat, que em recorden tot el que ha passat, però no em fa mal: ara ja només és un record. Em porten notícies de tots aquells que, a part de tu, he hagut de deixar, amb la diferència que la seva absència em sap greu, i una sola senyal de què tot els hi va bé, aquí ja és una alegria. Aquestes visites em porten l'olor de ciutat, dels cotxes i de les presses, de la vida atabalada i de la gent sense temps; però també em recorden el principi, quan tot era bonic, quan jo vaig arribar a ser feliç al teu costat.

Vilaplana és una mirada al futur amb ganes de seguir, de seguir vivint però aquesta vegada, sense tu.

LAIA CAVALLÉ. 1er. de Batxillerat.

EL MEU TERRAT

no dic meu en el sentit de propietat, com tampoc quan dic el meu poble, que més preferiria invertir els termes i que fos ell qui em digués meu a mi. Però el terrat, encara que fos propi de la família, no era això el que més em satisfia, sinó la seva panoràmica alçada des d'on contemplàvem aquesta verdíssima i variada plana envoltada de muntanyes per tots cantons. En especial, aquestes seralades de la Mussara formant tres gegantines escales de color roig i blanc que són una prolongació de les muntanyes de Prades (però més agosarades i curioses), que han vingut a aposentar-se en un lloc tant privilegiat per poder contemplar la mar que no veien i enyoraven des d'allí. Aquesta mar que vèiem també nosaltres des del terrat, amb aquella blavor tan viva que deu donar-li la llunyania, i aquella ratlla tan recta de l'horitzó que ens feia dubtar d'allò que ens deien al col·legi que el món era rodó, "si nosaltres veiem l'aigua tan plana..." I després al fer-se de nit ens sorprenia en aparèixer aquelles fileres de llums de les barques dels pescadors que semblaven estels com els que vèiem en el cel, que amb la seva llum cridaven a omplir les xarxes a tots els peixos.

Per tant, gaudíem del terrat i convidàvem a fer-ho a cosins, amics i veïns.

I ara ja no enyoro el terrat perquè ja he gaudit de tot el que veiem des d'allí, laborant aquesta terra fèrtil que ens ha donat i dóna tan saborosos fruits, escalant i admirant els racons i cims de les muntanyes i visitant moltes vegades la mar. El que si que enyoro són els que m'acompanyaven gaudint d'ell.

Deu ésser llei de vida que, en entrar en aquest període de la vellesa, heretem aquesta pena d'enyorar tots els éssers volguts que ens han deixat amb la il·lusió frustrada de permanència, i ara, ja no hi són.

SALVADOR JUANPERE

construccions

JOAN MESTRE SL

C. Major, 32-3r • 43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 51 73

O BLANC O NEGRE

Tothom coneix la «CHICANE» que hi ha davant de cal «RITU» ¿Algú em pot explicar per què abans hi havia una senyal de prohibit aparcar, durant 4 anys no hi va ser, i ara torna a ser-hi? O BLANC O NEGRE.

Perquè de la mateixa manera que es fa i es desfà, ja es podrien desfer els pilons i les torretes, que al pas que anem haurem d'anar a aparcar a la Cervereta.

L'altre dia, mentre sopava em van avisar que els mossos estaven «apatrullando la siudà» i que havien estan festejant el meu cotxe (sigui el meu o el de qualsevol altre) a l'esmentada *chicane*. Jo entenc que allí, ara, no s'hi pot aparcar, però, què passava fa quatre anys? No feia nosa per entrar a cal Ritu i ara sí? Això és molt *raro, raro, raro*. O BLANC O NEGRE.

Doncs em van avisar que hi havia el mossos i vaig haver de baixar amb sabatilles, pijama i la bata. Vaig sortir de casa renegant en veu alta a veure si em sentien i efectivament em van sentir! El primer que els vaig dir va ser que feien una mica el ridícul venint a un poble a les 10 de la NIT a posar denúncies, que això era un poble i que tothom sempre ha aparcat on ha pogut i que si m'havien de posar una denúncia perquè hi ha un senyal (QUE ABANS NO HI ERA!!!!!!) jo ho entenien, però que a l'endemà, al següent dia i l'altre, els volia veure al poble posant denúncies, no només quan no tinguin feina. Perquè ja m'explicareu, a les 10 de la nit venir a posar multes a un poble!! A tot això, el mosso em va respondre que sí que pujaven, però només cada 1 o dos mesos. Doncs molt bé, noi, així m'agrada! Tu, que cobres dels meus impostos vens cada 1 o 2 mesos! Molt bé, noi! Doncs no hi estic d'acord, o és cada dia o res! O BLANC O NEGRE.

Doncs, després d'aquestes quatre línies, m'agradaria expressar la meua queixa (amigable i de bon rotllo, però queixa al cap i a la fi) a qui es pugui donar per al·ludit, per tal que arribi al cos dels mossos en relació amb tot aquest afer! Que a un poble petit (sigui Vilaplana o qualsevol altre) vinguin a posar denúncies d'aparcament a treballadors, pagesos i demés, trobo que és una passada!!! Que vinguin també a vigilar perquè no hi hagi robatoris de cotxes o altres problemes.

I un altra cosa. Em sembla que si el poble té guals i senyals, està obligat a tenir grua, i aquí em sembla que l'única grua que hi ha és el tractor de l'ADF.

SERGI FERNANDEZ LLORENS

Pg. de la Mussara, 1
Vilaplana del Camp

PINTURA DECORATIVA
Josep M. Garcia

Tel. 977 81 50 78

APARENTMENT VERDS

Tenia les fulles d'un verd intens, com agulles, curtes i punxents i es distribuïen en forma de pinzell per totes les branques. Era un arbre majestuós, alt i esvelt. Segur que les seves arrels s'escampaven per tota la plaça de la Vila, fins i tot potser devien arribar a la taula gran de l'Ajuntament.

Però, és curiós, no m'havia fixat mai en ell, no l'havia vist créixer. Havia aparegut de sobte tot lluminós, engalanat de cintes platejades que canviaven de color, ple de boles purpurina que no el feien passar desapercebut. Per això em vaig fixar que el peu el tenia recobert d'arena i enquadrat en fustes, i vaig suposar que les arrels eren en un altre indret ben diferent. Condemnades a la descomposició, com ell, quan el verd aparent de les seves fulles comenci a groguejar privat de saba nova. Però això és igual, quan això succeeixi ja no caldrà per la Festa, ja no veurem com el trituren o com es va marcint en qualsevol abocador.

Tallar arbres per fer-los lluir. No brillen quan atrapen les gotes de boira amb les fulles? Quan les deixen anar per refrescar la terra? Aquest ja no ho farà més.

Tallar arbres sense comptar-ne els anells. Tinc entès que aquesta espècie en pot fer més de sis-cents si era un *Larix* o més de tres mil cinc-cents si era un *Cedrus*. ¿Val la pena fer-los lluir aquesta mil·lèsima de segon si quan són sencers les seves estacions s'han confós amb els nostres avantpassats, i quan ja no puguem seguir el seu ritme ells encara oxigenaran els fills dels nostres fills? Em pregunto si aquell de la plaça va veure sembrar patates on ara hi ha boscos, o si va ser un supervivent de la glaçada del 56 o de la nevada del 63. Ho té explicat al tronc i no a les cintes de colors.

Tallar arbres per dubtoses tradicions, importades de països aliens que a poc a poc van ofegant les pròpies i reduint-les a simbòlics llautons gairebé imperceptibles.

Tallar arbres amb el dret de qui dóna exemple, amb la visió de qui troba al bosc éssers que podran enlluernar plaques però que ja no podran tornar a il·luminar-se quan la pluja els pessigollegi l'escorça. La cultura de la mort. Per què no plantejar-se una cultura de la vida?

Aparentment verd l'arbre de Nadal i aparentment verd el consistori que s'ha tnyit d'un sorprenent vermell forestal.

NEUS SÁNCHEZ ROBERT

(9 de gener de 2004)

SOLUCIONS PASSATERS
HORIZONTALS : 1-OM/ON 2-ANIMA/TIBIA 3-HETEROSEXUAL 4-SE/AVIS/SR
5-UR 6-UP/PLIS/OS
7-ADOLESCENCIA 8-SOLLS/CIRER 9-LI/ES
VERTICALS : 1-AH/AS 2-ONES/UDOL 3-MITE/POLI 4-ME/LL 5-ARA/PES 6-OVULS
7-SIRIC 8-TES/SEC 9-IX/NI 10-OBUS/OCRE 11-NIAR/SIES 12-AL/AR

BAR

- VARIETAT DE TAPES
- ENTREPANS
- LLESQUES
- ESMORZARS

Carrer del Casal, 3 • Tel. 977 81 56 52 • 43380 VILAPLANA

EL MÓN ON VISC I EL MÓN ON M'AGRADARIA VIURE

- Què dificulta i què afavoreix les condicions per la pau.

Jo visc en un món que està molt desequilibrat, en un món on hi ha gent que es mor de gana i hi ha gent que es mor d'excés de consum. També hi ha gent que es mor en una guerra, i hi ha gent que es mor per fer una guerra.

Sembla que el planeta estigui dividit en dues parts: la part dels rics i la part dels pobres.

Un món així en realitat no agrada a ningú: ni als pobres perquè són pobres, ni als rics perquè quan ets ric et tornes ambiciós i gelós i ni que tinguis molt sempre desitges el que té l'altre, ni que l'altre no tingui res.

Moltes vegades per culpa d'això es produeixen guerres. Com la guerra de l'Iraq. Es va dir que a Iraq hi havia armes de destrucció massiva, fa ja un any que va aquesta guerra i encara no han trobat armes.

Jo pregunto com és que els AMERICANS (EEUU) ja havien guanyat la guerra des del primer dia si els IRAQUIANS tenen tantes armes de destrucció massiva?

I per què els AMERICANS, tenint tantes armes com ells tenen, han d'anar a prendre-les als altres, que tampoc no en tenen?

Molta gent diu que només estan allí pel petroli. Si és veritat, ho podien haver dit abans, i no hauria calgut anar-hi així.

Hi ha un altre tema que fa que no hi hagi pau, és el tema de les pasteres. Són gent pobra que arriba aquí amb unes barques molt senzilles i sense papers. Quan arriben els agafa la policia i, o els envia altra vegada cap allà, o sinó, són retrets amb actes racistes.

El racisme és un altre tipus de problema que a vegades fins i tot fa acabar amb la vida d'alguna gent.

Hi ha molts més problemes que fan que no hi hagi pau, però només en diré dos:

N'hi ha un del medi natural que és la caça de balenes. Hi ha molta gent que les caça, per menjar, etc. Per això s'estan fent mobilitzacions en contra, perquè estan en perill d'extinció.

N'hi ha un altre encara, és el de la independència. Hi ha molts països com Catalunya, que no estan reconeguts com a nacions independents.

Aquest és el món que hi ha, però no el que molts dels habitants d'aquest gran món desitgem. Molta gent volem un món on tothom tingui els mateixos drets, on no hi hagi ni rics ni pobres, ni discriminats ni mimats, un món solidari i amb gent preparada per tirar endavant.

MAR JOANPERE FORASTER. 12 anys
Gener 2004

ADÉU ESPANYA!

Sóc un dels molts que estem contents de tal com han anat els fets dels últims dies al nostre petit país català. Em refereixo a la "moguda" sorgida arran de les eleccions al Parlament de Catalunya. El poble va votar el 16 de novembre i el resultat, com recordeu, va ser: CIU 46, PSC 42, ERC 23, PP 15, IC EUiA 9. "Tots hem guanyat", diuen els polítics. Jo vaig quedar astorat, no ho entenien del tot. La premsa proclamava: "Mas guanya, Carod decideix", "Socialistes i Iniciativa aposten pel pacte d'esquerres però Esquerra es manté equidistant i vol un govern d'unitat". Equidistant: mala paraula, no m'agrada gens. No sóc d'aquí, no sóc d'allà, no sóc de dretes ni d'esquerres, niestic amb tu ni contra tu. S'ha d'acabar amb l'equidistància política que sols vol dir, per a mi, dreta i un vernís d'esquerra. S'ha de fer el canvi polític a Catalunya amb els de sempre? Les negociacions continuaven a varies bandes. Déu meu, quant de complicats sou els polítics!

A la fi es va fer el pacte, els que eren a l'oposició tants d'anys, a governar, i els que han manat fins ara, als bancs de l'oposició. Així de senzill ho va dir el poble el dia de les eleccions. Jo m'he passat mitja vida amb Franco i l'altra mitja amb Pujol, ja tenia ganes de veure a casa nostra un govern de progrés, català i d'esquerres. Som el poble, som la societat civil, som els ciutadans, els protagonistes de la història, els que fem rutllar cada dia el país anant a la feina, a l'escola, al camp, a la botiga... els polítics són els que hem elegit, els nostres representants, els que ens han d'escoltar. Sembla que aquesta vegada ens han fet cas. Sembla un somni que nacionalistes, socialistes i comunistes s'hagin posat d'acord per gestionar amb coherència el poder que els hi hem donat a les urnes.

La nostra dignitat com a persones i com a poble és tenir somnis. Tenim dret a somiar en un món millor i una Catalunya millor, on els nostres esforços es vegin recolzats pels nostres polítics. Cal defensar el país, el territori, el poble, com fan els amics de Lo Pedrís, de Terrasud, del Gepec i de tantes i tantes Plataformes que surten arreu del país.

Sovint hem lluitat sense tenir al costat els que ostentaven el poder. Ara els sentirem més a prop nostre? Aquest és el repte del nou país que volem construir tots junts. Cal que els polítics locals i els del nou govern de la Generalitat encapçalin els somnis i esperances del poble

iberCaja

LA VENJANÇA DELS FEBLES

català. Per nosaltres no hi quedarà, són ells els que han d'estar a l'altura. Tenen molts "deures" a fer. El nostre petit i estimat país, grinyola per molts llocs i ha fet diversos crits molt forts aquests darrers anys i no han estat escoltats: són els crits de la gent que defensa els seus rius, especialment la gent de l'Ebre: oposició al PHN, divisió territorial, llei electoral, problemes d'especulació urbanística, acumulació de residus, contaminació, despoblament rural, peatges, habitatge protegit... Reclamem un creixement més equilibrat i humà. Els d'abans, amb els seus 23 anys de govern, ens han volgut fer creure que el "progrés" era expoliar i desvertebrar el país, fer-lo créixer a qualsevol preu. Molts no ens hem empassat mai allò tant pujolista d'identificar govern i partit amb el país, volent fer-nos creure que Catalunya era només CIU. El nou escenari polític ens fa veure que el canvi va de veres i amplifica la magnitud de la tragèdia convergent. Aquí rau, per a mi, el nou canvi polític, aquesta és la nostra utopia, "tot està per fer, tot és possible...", com diu Martí Pol.

I què se sent a les Espanyes? Ja fa molts anys que el poeta deia: "Escolta Espanya la veu d'un fill que parla en llengua no castellana. On ets, Espanya? Has desaprès d'entendre els teus fills?". Sembla que a Madrid tot és inamovible i que només hi ha una sola manera de governar. Si donen un tomb per les perifèries veuran que hi ha altres experiències polítiques que valen la pena: Catalunya, Euskadi, Aragó, Andalusia... més enllà del cloroform espanyolista. Nous temps, nous reptes, nous canvis, Constitució, Estatut, finançament... Els nous temps prometen emocions, no ens les perdrem.

SIMÓ SANTAMARIA

No hi ha ningú que, per poderós que es cregui, sigui capaç de fer mal impunement. Encara que s'amagui, per a fer-lo, en el subterrani més profund. I el càstig per la mala acció comesa, retornarà com a boomerang ineludible fins a colpejar-lo. Potser de vegades, la repressió no esdevingui tan clara i immediata que pugui ser detectada amb facilitat. Però si hom és prou pacient per arribar a esbrinar-ho, veurà que és així. I si la matèria no es crea ni es destrueix sinó que simplement es transforma, el mateix podríem dir del mal.

La guerra de l'Iraq, que es va iniciar per destruir l'arsenal d'armes de destrucció massiva, ens podria servir d'exemple. No tan sols no aparegueren les armes sinó que, cada dia es van descobrir més indicis que ens porten a creure que tot va ser un monstrosos muntatge per encobrir interessos econòmics. Es va celebrar després la victòria d'aquella guerra immoral i, de llavors ençà, s'ha produït un incessant degoteig de morts de soldats nord-americans. Es van fer molts presoners que foren internats a Guantánamo sense respectar els drets humans i des de llavors els Estats Units, que sempre s'havien enorgullit de les seves llibertats, han passat a ser considerats com un país infractor dels drets humans. Els soldats morts i els empresonats inadequadament han estat dos càstigs ben notables.

Fa molts anys que els països dits civilitzats han explotat els del tercer món pagant-los a baixíssims preus unes primeres matèries de valor incalculable; cosa que, sumit en la pobresa i la fam, aquella pobra gent han hagut de veure com la taxa de mortalitat in-

fantil no tan sols no es reduïa sinó que encara augmentava i més ara que ha arribat la SIDA i ha fet veritables estralls. I aquest boomerang ha retornat al món occidental en forma d'emigrants que tan sovint veiem ofegats a les nostres costes. No és cert que per a no veure les coses tan sols calgui tancar els ulls. N'hi ha que amb els ulls clucs se'ns presenten amb una claredat meridiana a la pantalla de la nostra consciència. I ara, cada any veiem com el contingent d'immigrants va creixent a casa nostra i ens hauríem de preguntar què passarà quan tornin les vaques flagues –de les quals ja sembla que es comencin a sentir les esquelles–. Si fins ara encara ens hem pogut partir el treball, potser ens haguem de partir l'atur.

Ja fa dies que sentim parlar del perill d'una epidèmia –o potser pitjor encara d'una pandèmia– d'una grip, l'origen de la qual és un virus modificat que es pot passar dels animals a les persones i que, si es barreja amb els de la grip tradicional, sembla que podria ser un greu problema sanitari. En aquest cas, el boomerang retorna de forma invisible: un virus, un ser vivent tan infinitesimal que no pot ser detectat ni a simple vista, ni tan sols la majoria de vegades amb un microscopi normal. Però existeix i pot colpejar i matar. Un boomerang invisible i tan petit és capaç de matar les persones dels països més potents de la Terra. Indubtablement, la venjança dels febles, per més que silenciosa, pot esdevenir fatal.

No sé si hauríem de dir, per sort o per desgràcia, que ni els poderosos poden cometre el mal impunement. Però ells semblen ignorar-ho.

JAUME MARINÉ

Josep Tost

Queviures i
Transports

Dr. Mallafre, 12
Tel. 977 81 50 87
VILAPLANA

**Natura
herbolari**

Tel. 977 77 16 17
Riera de Miró, 19 • REUS

LA FE

Tots els éssers humans hem de tenir fe per seguir lluitant, ja que la tristesa dóna lloc a sentir-se avorrit (sempre pensant molt malament i veient-ho tot negre). Pot ser, però, que arribem a un punt en el qual pensem que el nostre problema és tan seriós que no es pot arreglar amb la fe i l'esperança. Aleshores, si no ens falta força de voluntat, aprendrem a respectar-nos i a ser una mica millors, aconseguint un món més humà.

La vida exigeix paciència i sobretot pensar en que tot té remei si es té voluntat. Hi ha un refrany que diu, i no li falta raó, que després de la tempesta ve la serenitat. Cal tenir fe, esperança i ganes de treballar. Però el treball ens absorbeix i no ens deixa. L'oci és tan avorrit i ens aconsegua tan malament que, com menys treballem, menys volem treballar. És aleshores que apareix l'avorritment, es perd la il·lusió, ja no volem fer res, sorgeix la depressió, ens abandonen els amics i la família pateix perquè no sap què fer amb nosaltres. Al final, però, es convencen que han d'ajudar-nos, animar-nos, donar-nos menjar i tenir resignació per tal d'evitar que arribi i segueixi la depressió.

L'orgull de tots els pares és que els seus fills siguin bons, que estudiïn, treballin i que vegin que els seus pares van treballar per criar-los. Així és la llei de la vida i així ho hem de fer, doncs hem de pensar que el treball ens dóna satisfacció i benestar.

Enmig d'aquesta il·lusió que ens desborda en el temps que estem vivint, immersos en el progrés i el desenvolupament, hi ha algunes persones que diuen que tornen de tot i no volen fer res. Aquesta és la causa primera que origina les depressions: han perdut la fe, l'esperança i l'ús de la raó. És per això que hem d'estar convençuts i no perdre la il·lusió. No ha de faltar-nos la fe com a norma principal. Si tenim fe, el treball que féssim ens donarà satisfacció i direm amb alegria «avui estic menys cansat i és que la fe m'ha ajudat!». És un deure el fet de fer alguna cosa cada dia per tal de contribuir amb el nostre granet d'arena en la construcció del nostre país.

És la meua opinió.

ANTONIO DÍAZ

ELS JÓVENS DE VILAPLANA AMB LA SELECCIÓ CATALANA

L'any passat, concretament el dia 28 de desembre de 2003, es va celebrar el partit de la Selecció Catalana de Futbol, aquest cop contra la Selecció Equatòria. Abans del partit va haver-hi festa tradicional a la gespa del Camp Nou, amb l'actuació dels Mesclat i també un grup equatorià, seguidament grups de grallers i colles geganteres. Acabat aquest espectacle, va començar el partit i de molt bona manera (a part que va deixar de ploure), la Selecció va iniciar al partit marcant dos gols del català Sergio Garcia, més tard va marcar Xavi i també dos gols d'Equador i un de Luís Garcia, o sigui que el resultat va ser de 4 a 2 a favor de la Selecció Catalana. Els 67.100 espectadors que van presenciar el partit, van tornar a veure una bona festa de l'esport català. A veure si Catalunya pot aconseguir la seva oficialitat a competicions internacionals...esperem ben aviat!

Aquí al poble l'anada al partit va ser tot un èxit, es va omplir tot un autocar de vilaplanencs i vilaplanenques i també uns quants joves de Reus. Dies abans del partit de la Selecció, el Grup de Joves vam fer una gran senyera de catorze metres on es podien llegir les lletres del poble de Vilaplana (va sortir al diari de La Vanguardia i tot!). I l'any que ve tornem-hi, a animar el nostre país...CATALUNYA!!!

ABEL GUÀRDIA

JA HA ARRIBAT LA SUBVENCIÓ

S'acaba una lluita, en continua una altra

Un degoteig constant de pagesos de la fruita seca arribaven ahir a la nit a la Defensa Agrària de la Selva del Camp. Es tractava d'una assemblea informativa convocada per la Unió de Pagesos(...) A partir d'ahir a la nit quedaven enrere les mobilitzacions que fa vuit anys que duren (...) Després de més d'un any de negociacions, la Unió de Pagesos ha aconseguit que la Generalitat i el govern estatal tanquin un acord que assegura el futur immediat de les produccions. Així, als gairebé 226 € per hectàrea d'ajut comunitari a l'avellana cal sumar-hi els 120,75 € de subvenció de l'Estat i de l'administració catalana. En total, l'aportació permanent de la Política Agrària Comuna (PAC) se situarà en 346,5 € per hectàrea.

(...) L'expectació era notable a l'hora de començar les exposicions. (...) Però la nit d'ahir també marcava un altre contrast. La immensa majoria dels assistents a la platea eren pagesos d'edat avançada, que majoritàriament es manifestaven satisfets per l'anunci de les ajudes. (...) "Durant els propers cinc anys els ajuts ens poden ajudar per les nostres produccions i la maquinària. Però el futur el veig molt incert. Si en aquests cinc anys els preus de l'avellana no pugen significativament, hauré de tornar a fer de mecànic", sospirava un jove pagès de 33 anys del Milà (Alt Camp). Al bar, dos altres joves pagesos de la Selva del Camp i de Vilaplana reflexionaven per sobre de les dades protagonistes d'ahir: "Això d'avui està bé, però el problema no és aquest, el problema és l'envelliment del camp."

GUILLEM SALÓ

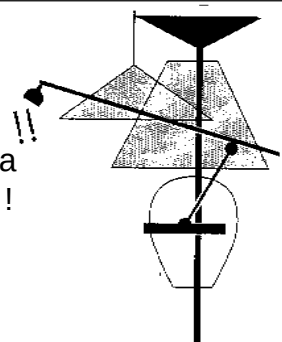
La Redacció (Diari El Punt, 09/02/04)

C. de Benidorm, 11 (cant. Peníscola)
Tel. 977 75 05 30 - 43205 REUS

NUVIS!!

- Preus especials per a la vostra llista... i col·locació GRATUÏTA!!
- Pantal·les a mida
- Tots els estils
- Il·luminació de jardí

FÒRUM 2004: EL GRAN MISTERI

Molt possiblement un dels temes dels que més haureu sentit a parlar, a part del fitxatge de Ronaldinho pel Barça, en el transcurs del darrer any ha estat el Fòrum Barcelona 2004, i segurament una de les preguntes que més haureu fet o sentit és: "Què dimonis és això del Fòrum?", pregunta que segurament no us hauran sabut contestar amb prou claredat. Mirarem, doncs, d'intentar resoldre alguns dels dubtes del misteriós afer que esdevindrà d'aquí a pocs mesos. Ja cal que espavilem!

Molt bé, i doncs, què és?

Si el gran esdeveniment que fou els Jocs Olímpics del 92 van generar força il·lusió ja no sols a la ciutadania de Barcelona sinó també a tots els catalans, el Fòrum no ha tingut el mateix ressò popular. La causa cal trobar-la possiblement en la manca d'informació per part dels responsables, segurament per que la idea era prou abstracta per a orientar-la en poc temps. Es tenia clara la base, però el camp era prou gran i complex com per definir-lo massa a la lleugera.

Així, finalment, el Fòrum es mourà sota tres grans eixos: el desenvolupament sostenible, la diversitat cultural i la pau.

El primer eix tracta doncs de que prenguem consciència de que els recursos de la Terra són limitats i cal aconseguir un desenvolupament tant en energies, indústria i urbanisme totalment ecològics i duradors, així com el tractament de residus i reciclatge. El mateix Fòrum en serà un exemple palpable.

El segon eix consistirà en la consciència, coneixement i respecte envers la diversitat cultural com a patrimoni comú. En els darrers anys i especialment des dels Jocs Olímpics, Barcelona ha esdevingut una de les capitals mundials del turisme i del mestissatge, essent, per tant, un lloc idoni per aquest esdeveniment. El tercer punt parla sobre un tema tant sacsejat com és la pau i la convivència. Barcelona i Catalunya han demostrat sempre la seva solidaritat, mobilització i civisme davant els principals conflictes bèl·lics i desastres mundials.

A on es farà i quan durarà?

El Fòrum no és ni l'Exposició Universal ni les Olimpíades. La seva magnitud requereix tant d'un espai com d'un temps d'acord a les seves proporcions. Així doncs, l'esdeveniment es repartirà en tres espais: el Recinte Fòrum, una àmplia zona de trenta hectàrees situada al final de la Diagonal, en ple litoral i al costat de la platja de la Marbella. El segon espai és el Fòrum Diàlegs, que es repartirà entre el triangular edifici Fòrum i el nou Centre de Convencions, ambdós en el mateix espai del Recinte. El tercer és el Fòrum Ciutat, i és la pròpia urbs de Barcelona: museus, places, teatres i fundacions seran escenaris d'activitats del Fòrum.

La duració del Fòrum Barcelona 2004 serà d'exactament 141 dies, concretament des del 9 de maig al 26 de setembre d'enguany.

I què hi faran?

Bé, de tot. Dintre del Recinte Fòrum podreu gaudir d'exposicions, música, ball, mercats, espectacles, jocs, gastronomia de tot el món, tallers i debats públics, entre d'altres. Per exemple, els tallers són participatius i podreu aprendre des de *Tai-chi*, a tocar diferents instruments, fer una casa d'adob o una catifa, per exemple. També dins del Recinte hi trobareu cercaviles, teatre, circ, música, dansa o cabaret.

Hi haurà fins a 24 exposicions, de les que destaquen quatre de gran format: Veus, un audiovisual on podrem sentir moltes de les més de 5.000 llengües d'arreu del món; Ciutats, cantonades: la ciutat com a encreuament de cultures i les cantonades com a punt de trobada i diàleg; Els guerrers de *Xí'An*, una mostra de 140 peces xineses de gran valor arqueològic i Habitatjar el món, l'exposició més gran del Fòrum a on es mostra com habitem el planeta, com ens hi relacionem i els problemes socioambientals que hi creem.

El Fòrum Diàlegs constarà de 46 diàlegs i debats amb ponents del renom de Mikhaïl Gorbtxov, Bill Clinton, José Saramago, Jacques Delors, Paulo Coelho, Adolfo Pérez Esquivel o Jorge Semprun, entre d'altres.

Ja veieu, el misteriós Fòrum és, de fet, molts en un. No és d'estranyar doncs, que no fos feina fàcil explicar-ho, però de ben segur que el resultat pagarà la pena. No us el perdeu!

JORDI AYMAMÍ I BIDÓ
(Cal Paraire/Cal Bidó)

"L'ANTON SÁNCHEZ QUAN ESTUDIAVA 1r CURS DE VETERINÀRIA"

(segons ell mateix)

PASCAL PELLICÉ MARINÉ

Electricitat - calefacció

Carrer Major, 40
Tel. 977 81 53 28

43380 VILAPLANA

CALA PEIRONA
RESTAURANT

Carrer d'Àngel Guimerà, 1 43380 VILAPLANA
Telèfon 977 81 51 71

L'AIGUA A VILAPLANA

A tot el Camp de Tarragona, Muntanyes de Prades o, en general, les terres mediterrànies, l'aigua ha estat de sempre un bé molt preuat. Tenir aigua assegurada ha significat històricament poder abastar els pobles, poder regar -i per tant produir més i poder alimentar més persones que en el secà- o poder moure molins o altres enginys hidràulics necessaris per a la vida quotidiana. Avui en dia, tot i que podem portar aigua des de llocs llunyans amb les noves tècniques, tenir aigua continua essent un element essencial tant per a la població com per a l'establiment o manteniment de les activitats econòmiques, sigui el regadiu o siguin d'altres de tipus industrial o de serveis.

En aquest sentit, no podem dir que Vilaplana sigui un terme especialment ric en aigües. L'entorn natural, però, barreja aspectes físics favorables a la presència d'aigua amb altres que són clarament negatius. Intentarem resumir-los en les línies que segueixen.

Comencem pel clima. Mentre que a la base de la serra de la Mussara, on es troba Vilaplana, la pluja total anual mitjana sol ser de 550-600 mm, a les parts més altes de la Mussara i els Motllats pot superar els 800 mm. Aquestes xifres no són dolentes com a total anual: plou bastant més a la Mussara que a París, posem per cas. La diferència està en què les pluges vénen concentrades en el temps, deixant entremig períodes secs més o menys llargs - com ara a l'estiu -, i sobretot en la forta irregularitat d'un any per l'altre. A més, les temperatures, especialment les d'estiu, fan que l'evaporació sigui molt alta i que per tant l'aigua disponible per a les fonts, rius i rieres es vegi notablement reduïda en relació a països més freds.

En segon lloc, cal tenir en compte les roques que configuren el terme: des dels Motllats fins el poble de Vilaplana s'esglaonen una sèrie de capes de roca calcària, argiles, gresos vermells i granits. Cadascun d'aquests graons o estrats té una capacitat diferent de contenir aigües subterrànies: relativament alta en calcàries i gresos, molt menor en granits i sobretot en argiles. Cal tenir en compte també que, a partir dels gresos vermells i en amunt, les diferents capes de roca estan disposades de forma força horitzontal, però amb una certa inclinació cap al nord. Això fa que hi hagi una facilitat natural per a que les aigües subterrànies tendeixin a moure's cap a la vall del Brugent en detriment del vessant sud, on es troba Vilaplana.

En tercer lloc, el relleu del terme és un factor negatiu pel que fa a la riquesa amb aigües: els forts pendents fan que l'aigua de pluja circuli ràpidament i que es dificulti força la

seva infiltració cap a les roques per formar aquífers subterrànies. La bona coberta de boscos, però, esmorteix en part aquest aspecte facilitant l'absorció d'aigua pel sòl i ajudant a que penetri cap a les capes del subsòl.

Aquests factors naturals que hem esmentat es tradueixen en les següents característiques:

- Els barrancs i rieres, de fort pendent, tindran un cabal mitjà anual escàs, derivat sobretot del fet que estem en capçalera -i per tant no es pot concentrar gaire aigua en relació a termes situats més avall -; tampoc el balanç entre pluges i evaporació és gaire positiu al llarg de l'any i això disminueix la quantitat d'aigua disponible. Per exemple, tenint en compte valors coneguts per a rieres semblants com la de Riudecanyes, diversos estudis han calculat que la riera pot portar a Maspujols de 6 a 9 hectòmetres cúbics d'aigua, bona part dels quals procedents de Vilaplana, xifra que d'entrada no sembla baixa. Però aquest valor és un total anual. Al cap de l'any la major part d'aquesta aigua baixarà en ocasió de pluges fortes, sobretot a la tardor, mentre que la majoria dels dies d'hivern i primavera baixarà molta menys aigua i durant l'estiu molts trams de la riera i tots els barrancs estaran completament secs.

- Pel que fa a les fonts i l'aigua subterrània en general, podem distingir dos sectors. El primer correspondria a l'aigua subterrània del massís dels Motllats que surt a la superfície als replans de la Mussara, a través d'una sèrie de fonts (la del Camaprim, la del Mas d'en Grau, la del Mas de Vicent...). Malgrat que la infiltració d'aigua de pluja és important als

TECPERVAL

TÈCNICS EN PERITATGES I VALORACIONS

Camí de l'Aleixar, núm. 42, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 32 62 44
Fax 977 32 64 58

Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 REUS
Plaça de les Províncies, 1
43840 SALOU

vessants baixos del terme aquífers locals que permeten fins i tot el funcionament de mines i altres captacions d'aigua. Precisament aquestes captacions tant dels aquífers com de fonts o del barranc de les Tosques facilita que més avall de Vilaplana el cabal de la riera s'assequi cada estiu.

Amb aquests condicionants, l'ús tradicional de l'aigua a Vilaplana se les ha hagut d'enginyar per treure'n un aprofitament intens per a regadiu, per a molins o per a l'abastament d'aigua al poble. Primer, vèncer les irregularitats del relleu per poder aprofitar el màxim de terme per a fer-hi arribar el reg. Després, vèncer les irregularitats temporals de la pluja acumulant l'aigua en basses, recórrer a l'aigua subterrània - més constant que la superficial - amb mines, distribuir adequadament l'aigua per a que arribés al màxim de gent, vetllar per la seva qualitat sobretot en èpoques de sequera, etc., han estat tasques que han marcat la vida local durant segles. Dedicar un Pedrés a aquest fet, doncs, ens sembla molt encertat.

JORDI BLAI BOQUÉ

Motllats, la inclinació dels estrats de roca calcària que hem comentat abans fa que siguin molt més cabaloses les fonts del vessant nord, cap a la vall del Brugent, que no pas les del vessant sud, que és el que mira cap a Vilaplana. En aquestes últimes es noten molt més els períodes de sequera i els alts i baixos dels períodes de pluja que no pas a la Font de la Llúdriga de Capafonts, per exemple.

El segon sector correspon a les capes de roca calcària i gres vermell que hi ha als vessants de la serra de la Mussara. Les fonts, sortides naturals dels aquífers subterranis, apareixen en diferents alçades, tot i que en general en el contacte entre les calcàries o els gresos permeables i les argiles impermeables. És el cas de la Font del Roure o de la Font Freda, al contacte de calcàries i argiles, o de la sorgència de les Tosques o la Font del Gaspes, situades ja al contacte amb els granits, entre un nombre relativament important de fonts i sorgències. Pateixen però el mateix problema que les anteriors pel que fa a la inclinació dels estrats, que afavoreix la sortida de l'aigua subterrània cap a la vall del Brugent, però en el cas de les Tosques el cabal és prou continu com per a mantenir aigua en un tram de la riera durant tot l'any, i per assegurar un aprofitament per al reg o per a l'abastament del poble. De tota manera, la majoria de sorgències són de petita entitat.

Més avall, en els granits, hi ha algunes fonts naturals producte de la filtració d'aigua de pluja o dels mateixos barrancs a través del soldó o de la mateixa fisuració del granit, que amb tot, sempre és molt menor que a les calcàries i per tant el cabal serà en general menor que a les fonts de més amunt, de l'aigua de les quals es poden beneficiar. La pròpia facilitat d'infiltració del soldó fa que es puguin acumular als

ENTRE AUTOMOBILISTES

CARBURANTS VILAPLANA

DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS

Comandes: ☎ 977 755 816

Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h

MAL D'ESQUENA: PREVENCIÓ DE LA LUMBÀLGIA

El mal d'esquena és una molèstia molt habitual, causa freqüent d'absentisme laboral i, de fet, un dels motius de consulta mèdica més freqüents: al voltant de la meitat de visites que reben els especialistes en malalties de l'aparell locomotor tenen aquest motiu. És un problema comú en les persones, però també afecta els joves, ja que la columna vertebral, l'eix del tronc, en l'ésser humà és bastant fràgil per una raó ben senzilla: la bipedestació, és a dir, el fet de caminar sobre les dues extremitats inferiors i mantenir-se dret. I si bé pot aparèixer mal a qualsevol zona de l'esquena, el dolor més corrent és el lumbar, el que sorgeix a la regió baixa de l'esquena, que en termes mèdics és diu lumbàlgia, tot i que a vegades s'irradia cap a les natges i la pelvis. La majoria de la població té almenys un cop a la vida una època o una crisi de dolor lumbar.

En realitat, la molèstia es pot presentar de diverses maneres. A vegades es tracta d'un dolor persistent, que es prolonga de forma més o menys continuada durant bastants mesos: llavors es parla de lumbàlgia crònica, molèstia més freqüent en les persones grans. Però és més comú que el mal d'esquena aparegui en forma de crisi aguda, en general desencadenat per un esforç exagerat o un moviment brusc de la columna vertebral: en aquest cas es parla de lumbago. I l'atac de lumbago el pot acompanyar una ciàtica, que és com s'anomena la crisi de mal agut que apareix en el recorregut del nervi ciàtic, o sigui, a la natja, la cuixa, la cama i el peu. Aquestes crisis són més freqüents en les persones de

mitjana edat, entre els 30 i 50 anys.

El mecanisme responsable de la lumbàlgia crònica i de les crisis de lumbago i ciàtica és el mateix, ja que el mal sempre es deu a la irritació o a la compressió dels nervis sensitius que inerven la zona baixa de l'esquena i els membres inferiors. Cal tenir en compte que la regió lumbar és la que suporta pressions més elevades, especialment quan s'està dret.

És possible prevenir l'aparició de crisis de dolor lumbar seguint una sèrie de pautes destinades a evitar el deteriorament de la columna, a evitar esforços exagerats i a enfortir la musculatura de la zona perquè sigui més resistent.

El factor preventiu més important, com és lògic, consisteix a evitar els moviments inadequats i els sobreesforços de la columna lumbar, tant les flexions com les extensions exagerades. Per exemple, mai ens hauríem d'inclinar endavant sense doblegar les cames per aixecar un objecte pesant: el correcte és ajupir-se doblegant els genolls i mantenir el tronc dret mentre s'aixeca l'objecte.

CORRECTE

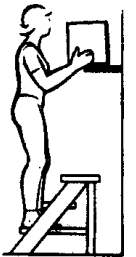
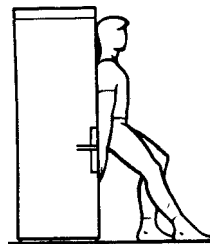
INCORRECTE

Si es transporta una càrrega, no s'ha de mantenir allunyada del cos, sinó situar-la ben a prop del tronc, fins i tot recolzar-la en el cos.

Quan planxem, que estem de peu, convindria tenir un tamboret petit (estable) per aixecar el peu i tenir el tronc dret.

Si es desitja moure un objecte pesant, com per exemple un armari, mai no s'hauria d'intentar empenyent-lo de cara, sinó recolzant-hi l'esquena contra la superfície. Tampoc no s'ha de forçar la columna quan es vol abastar un objecte que estigui alt, s'ha de pujar dalt d'un tamboret que ens permeti arribar a l'altura.

També cal tenir present la fragilitat de la nostra columna en altres situacions, per exemple quan estiguem asseguts: s'ha de mantenir la columna ben dreta i no inclinada cap endavant o el peu per sota.

CORRECTE

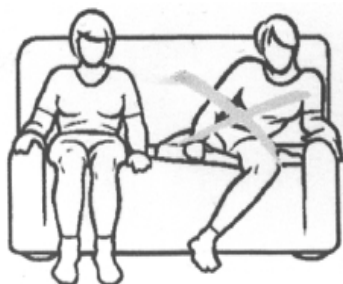
INCORRECTE

**EXCAVACIONS I
TRANSPORTS**

MIRALLES

JOSEP M. MARINÉ MIRALLES, S.L.

A l'hora de dormir cal vigilar que el matalàs o somier siguin molt tous, es preferible dormir en un matalàs dur i somier de fusta amb un coixí adequat.

En llevar-nos del llit ens hem de col·locar de costat amb els genolls doblegats, abaixar les cames i incorporar-nos amb l'ajuda dels braços; per cordar-nos les sabates no ens hem d'inclinar sinó asseure'ns o bé aixecar el peu recolzant-lo en algun lloc per poder-les cordar.

Totes aquestes precaucions semblen exagerades, però no ho són i l'important és anar-se acostumant en aquestes coses i fer-les de forma automàtica per un benefici de la columna.

A part d'aquestes precaucions, també és important exercitar la musculatura de la zona, hi ha diferents exercicis a poder fer, que en qualsevol cas els pot aconsellar el vostre metge, però durant un mínim de 30 min es pot practicar un passeig a pas lleuger cada dia.

M. TERESA HUGUET

fin royo, joaquim royo abelló
arquitectes

C/ Passatge de la Pau, 14, pal. 1a, 08002 BARCELONA
Tel. i fax 933 186 292 froyo@coac.net qroyo@coac.net

AUTO ESCOLA

CATALUNYA

Pl. del Nen de les Oques, 8 · Tel. 977 32 23 19 · REUS

RECORDEM A ANTONIO MACHADO

El dia 22 de febrer va fer 55 anys de la mort d'un poeta pertanyent a l'anomenada Generació del 98, aquest poeta és Antonio Machado.

Neix a Sevilla el 26 de juliol de 1875, amb la seva família va a viure a Madrid on estudia a la *Institución Libre de Enseñanza*. És a Madrid, també on es casa amb Leonor Izquierdo (el seu record l'acompanya sempre) i enviuia molt aviat. D'ella diu que és la seva pàtria espiritual.

Després agafa una càtedra de francès a diferents llocs de Castella (Sòria, Segòvia...) on descobreix una nova visió de la natura que l'envolta: descobreix la terra castellana, això queda reflectit en el llibre *Campos de Castilla* (1912), el seu llibre més profund i transparent.

En les seves *Poesías Completas* (1928), Machado alhora que empra les formes d'encuny popular, tot es converteix en somni i en record enmig de la gran solitud que envaeix el poeta.

Machado és un cas curiós, rebutja la influència del modernisme hispanoamericà i s'adsciu a la línia que ell anomena "poesia eterna", és a dir, mancada de retòrica.

Republicà, durant la guerra civil es refugia a València i a Barcelona i, pel gener de 1936, s'exilia a França. El dia 22 de febrer de 1939, mor a Collioure als 64 anys, completa la profecia de l'autoretrat en vers que obre el seu llibre *Campos de Castilla*.

..." Y cuando llegue el día del último viaje,
y esté al partir la nave que nunca ha de tornar,
me encontrareis a bordo ligero de equipaje,
casi desnudo, como los hijos de la mar".

Retrat (fragment): Campos de Castilla.

MARIA- LLUÏSA ENGUIX

MATA
LLAUNERIA

Raval Santa Anna, 47 43201 REUS
Tel. 977 342 832
mata@llauneria.com

contes a la vora del foc

Aquesta secció pretén recuperar el llegat d'aquelles persones que ens han transmès la saviesa del passat en forma de contes, històries, cançons i remeis per al cos i l'ànima.

Des d'aquí convidem tota persona que recordi històries antigues o que conegui versions diferents de les que aquí s'expliquen, que ens ajudi a enriquir aquesta secció que avui ens regala la Montserrat. Que la gaudiu!

MEI SALVAT

A l'estiu érem tot el dia pel carrer, jugàvem a coses senzilles, *piso*, corda, bales... Sovint havíem d'anar a la font a buscar aigua, ens entreteníem jugant als tolls i no tornàvem mai més a casa.

Al vespre jugàvem a amagar per les entrades de les cases que sempre eren obertes. Els contes i endevinalles els explicaven els avis a l'hivern, a la vetlla, a la vora del foc. «De quan les bèsties parlaven» deien. Jo hi badava i ja no se m'han oblidat mai. Els he explicat als meus fills quan no menjaven.

ENDEVINALLES

Sóc tota una morenora
rival de les confitures
em veureu moltes vegades
pel nas de les criatures
(la xocolata)

Una cosa, cosa
penjadeta a la paret
que es menja les tripetes
a poquet a poquet
(el llum de ganxo)

Una cosa que els pobres ho
llancen
i els rics ho arrepleguen
(els mocs)

Una vella enganyosa
quan Déu vol es amorosa
no fa fulla ni fa flor
endevina què és això
(la mar)

Dos punxons
dos ullons
quatre masses i una
escombra.
(el bou)

A Catalunya hi ha un poble
que no sé per què serà
que tothom que allí s'acosta
els ulls els hi fa plorar.
(Ceba)

Com que estreny tant la cotilla
és presa de mal humor
i quasi sempre rondina
(l'abella)

Que costa menys de mantenir
la rata o el gat ?
(La rata que no cal posar-li
plat)

Una senyora s'està al terrat
amb la cua verda i el vestit
morat.
(l'albergínia)

Una senyora molt
ensenyorada
que no es mou del cotxe
i sempre està mullada.
(la llengua)

Una cosa negra com els
carbons
que sempre li fan petons
(la pipa)

Quan el pare és nat
el fill ja és al terrat.
(el foc)

Dues germanetes
totes dues igualetes
no van poder seguir
i es van quedar pel camí.
(les espardenyes)

Una cosa que tothom en té
fins i tot les pedres del carrer.
(el nom)

Una mare té set filles
la primera és esguerrada
les cinc són justes
i la darrera santa
(la Quaresma)

D'estam sóc feta
també de pa
qui no ho endevina
tonto serà
(l'estampa)

Quatre soldats
que van de patrulla
quan l'un es vesteix
l'altre es despulla
(les agulles de fer mitja.)

Una cosa llarga
com un budell de gat
i rodó com un purgador
(el pou)

Una cosa que puja paret
amunt
amb un escambellet al cul
(el caragol)

Una vella amb una dent
que fa córrer tota la gent
(la campana)

Quan és plena és plena i mitja
quan és buida és buida i mitja.
(la mitja)

Un pam cap aquí
un pam cap allà
i un pam que en penja.
(el forroll)

Dalt del pi hi ha un molí,
dalt del molí hi ha una font
dalt de la font hi ha dos miralls
dalt dels miralls hi ha un
passeig
que s'hi passegen els
senyorets..
(la persona)

Una parada
molt ben llaurada
que punta de rella
no l'ha tocada.
(la teulada)

Montserrat Martorell 68a.

Un llençol molt ben apedaçat
que punta d'agulla no hi ha
tocat.
(el cel i les bromes)

Una cosa, cosa
que a tot arreu es posa
i a la mar no gosa
(la neu)

Una caixeta blanca
que s'obre i no es tanca
(l'ou)

Violet, violet
no te'n canses d'estar dret
(el càntir)

Alabat sia el bon Déu
que creà les meravelles
una cosa que té un peu
i a centes les costelles
(el rovelló)

Una cosa molt rodona
que no cap a Barcelona
(el sol)

Te braços i no té mans
té coll i no té cap,
te cul i no té forat.
(la càntara)

És verd i no és julivert,
és groc i no és safrà
té espines i no és bacallà
(les figues de moro)

Olla de fusta
tapa de carn
quan l'olla es tapa
els talls hi van
(la comuna)

CONTE DE BODES AL CEL

Una vegada hi havia una àliga que va fer el seu niu i va pondre els ous i els covava perquè sortissin pollets. Vet aquí que la guineu s'ho estava mirant i esperava que l'àliga marxés per menjar-se tots els ous. Un dia que l'àliga no hi era va i se'ls menjà tots.

Quan va arribar l'àliga i va trobar el niu sense ous va pensar :

- No pot ser ningú més que la guineu, ja l'apanyaré, ja! Se'n recordarà d'això que ha fet !.

I vet aquí que un dia que la guineu jeia a la soca d'un arbre, l'àliga de dalt estant deixava caure algun confit que la guineu menjava i com llepava!

L'àliga va dir a la guineu :

- Hi ha bodes al cel, no t'agradaria anar-hi ? Fan molta festa!

- Prou que m'agradaria però jo no hi puc anar no tenint ales .

- Això rai - li va dir - jo et pujaré a cavall i hi anirem totes dues.

I dit i fet, la guineu va pujar a cavall de l'àliga i amunt, amunt. Anant pujant la guineu deia: - Que encara no hi som?

- No, encara no - deia l'àliga.

I amunt, amunt ja arribaven a les bromes, i tornava la guineu:

- Que encara no hi som?

- No, encara no- deia l'àliga.

Van pujar encara molt més i llavors l'àliga va fer una bona *sacudida* i la guineu avall va. I tot baixant deia :

- Bon paller ! Bon paller ! «Si d'esta escapo i no *mueru*, mai més a bodes al *sielu*» !

I sabeu on va caure ? Al «*Pedregal del Monjo*». I conte contat ja està acabat.

MONTSERRAT MARTORELL

Aquest any 2004 es celebra el centenari del naixement de Salvador Dalí i seran 365 dies per retre un homenatge a un geni de

la pintura i a un artista català universal.

Serà també el moment adient per plantejar-se globalment l'obra i la figura d'aquest creador nascut l'onze de maig de 1904 a Figueres i que des de molt jovenet ja va demostrar interès pel dibuix i la pintura. D'una manera global la llarga trajectòria artística de Dalí respon a la imatge Renaixentista de l'artista total que va explorar amb mestria totes les parcel·les de l'art: pintura, escultura, obra gràfica, il·lustració de llibres, disseny de joies, escenografia, a més de l'assaig i la novel·la. Possiblement és per això que Dalí admira tant a Miquel Àngel i reivindica la tradició d'altres grans mestres com Vermeer i Velázquez.

ANY DALÍ

Ara bé, la gran novetat de la seva aportació a l'art del segle XX no és precisament la tècnica pictòrica, sinó més bé la seva sorprenent capacitat per inventar imatges com els rellotges tous, girafes enceses, Venus de Milo amb calaixos etc. Molts dels símbols que apareixen a la seva obra són reals i estan en la seva pròpia vida com els paisatges rocosos de Cadaqués, el Cap de Creus o la Plana de l'Empordà.

Una de les coses que van marcar, possiblement, més la trajectòria artística de Dalí fou la prematura mort de la seva mare i un culte idòlatra a la Gala que era la seva muller i musa alhora.

L'excés egocentrista de l'artista, d'altra banda, no és només una disfressa sinó que també era la condició necessària de les seves paranoies i el desig de donar substància a la seva obra, on vida i obra es confonen.

L'epicentre de tot aquest Any Dalí serà el Teatre Museu de Figueres, temple del Surrealisme i l'obra més gran creada pel propi artista l'any 1974 i lloc també, de sepultura per petició expressa de l'artista que va morir el 1989.

DALÍ 2004

La imatge gràfica de tot aquest any és el logotip escollit que representa la mirada oberta que vol ser tot l'Any Dalí, una mirada oberta i diferent tant de l'artista com de l'espectador que contempla la seva creació. Aquest logotip és una referència clara a l'ull d'*Un chien andalou* i a la nova visió de l'art i del món que ja plantejava Dalí en aquells moments, l'any 1929. A la pel·lícula la navalla talla l'ull, en aquest cas talla el perfil del paisatge tant estimat per ell, la plana de l'Empordà. Així doncs, aquest 2004 encara ens acostarà més a la figura de Salvador Dalí que ja va ser admirat molt en vida i possiblement sigui el pintor modern més conegut pel gran públic tot i que la seva obra sempre ha estat discutida, la polèmica s'ha centrat més al voltant de l'artista que de l'obra.

JORDI MARINÉ

AGR BOTIGA

AGR BOTIGA

COOPERATIVA DE L'ALEIXAR

Hi trobaràs la millor selecció de productes naturals de la terra.

Oli, vins i caves amb DO. Gran varietat de fruits secs.

A més, productes de qualitat elaborats artesanalment.

Obert cada dia de 10 a 1 i de 5 a 8, diumenges d'11 a 2 (dilluns matí tancat)

C/ de Guardiola, 58 43381 L'ALEIXAR

Tel. 977 815 290

Tels oficina: 977 815 584 - 977 815 105

LA FRESA

Trobar 10 noms a la sopa de lletres.

Aina Juanpere

AINA JUANPERE

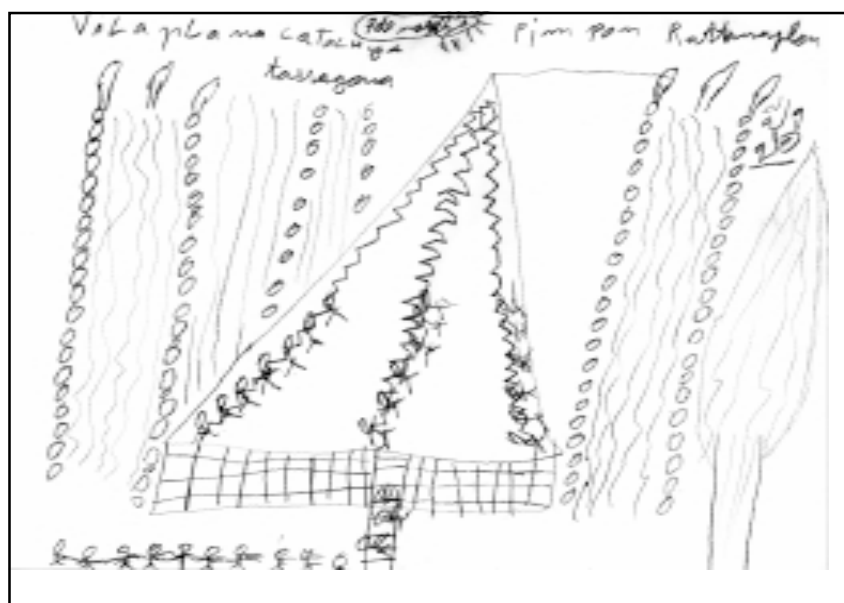
SOLUCIÓ SOPA DE LLETRES

MANCU
CONSU
ASSESSO
MARINO
FOLENTI
PEIRONA
MANAN
PIXI
CARYOT
RITU

grup 4

Av. Prat de la Riba, 33
T: 31 55 16 43201 REUS

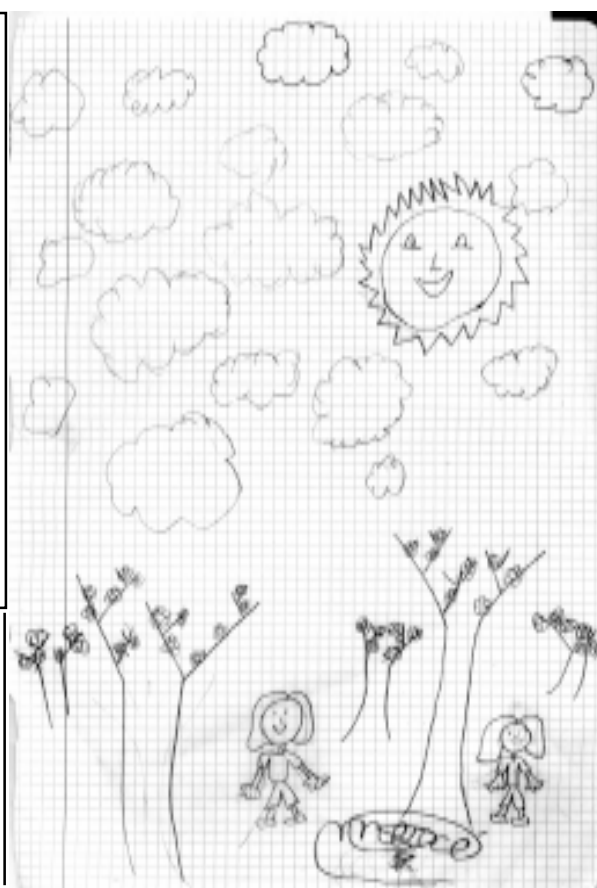
llibreria
papereria
regal informal
joguines

PIM POM

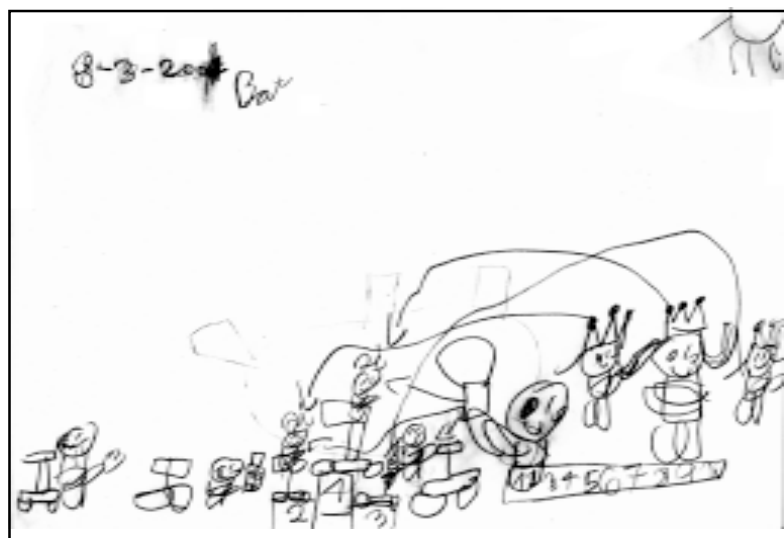
NÚRIA GRAU

MERCÈ ANGUERA

PAULA JUANPERE

Nens i nenes, ja ho veieu,
falten coses a la **LA FRESCA**
Au vinga espavileu!
o ens quedarem sense gresca

BAT

EL TEATRE

Fa tres anys que em vaig retirar del teatre, després d'haver actuat durant vint anys. I com deia en la poesia que vaig escriure aquell dia: "em retiro amb recança, perquè, el teatre serà per a mi un record ple d'enyorança...". Doncs és veritat, el trobo a faltar. Si alguna vegada miro com marxen els artistes cap algun poble a actuar, em fan una mica d'enveja. Però, allò ja ha passat, ara som uns altres temps.

Per una altra part, però, estic contenta. El nostre nét Jaume segueix la tradició. No vull continuar sense parlar dels nostres artistes del grup de teatre de Vilaplana. Avui aquí al poble hi ha una companyia que val, un tresor.

El dia 11 de gener van representar l'obra *Diner negre*, quin tip de riure ens vam fer durant tota la representació, era una comèdia i la van fer tan bé!!!. S'ha de continuar com ara, encara que només sigui una obra cada any. No s'ha de deixar perdre una tradició que ja fa anys que dura. Heu de saber que teniu al vostre costat un gran públic i uns amics que si un dia els necessiteu, sempre som aquí.

Us presento un poema dedicat a vosaltres, **els artistes**.

Diner negre. Títol de l'obra,
diner negre i segons per a qui,
perquè al Jordi Mateu, aquell diner...
carai si el va fer sofrir.

L'Anna i el Marc Mestre
els cosins... de no sé on,
com que no entenien res
deien que sí a tothom.

I la pobra Mercè Serres
beu que beu, en copa o got,
i va agafar una "merla"...
com aquelles del bec groc.

El Jaume Virgili, el Poli
ell si, la va endevinar,
anava rebent "quartets"...
i que va fer?, es va quedar.

El Joan Serra i la pistola
era una mica innocent...
anava canviant maletes
i preparant l'enterrament.

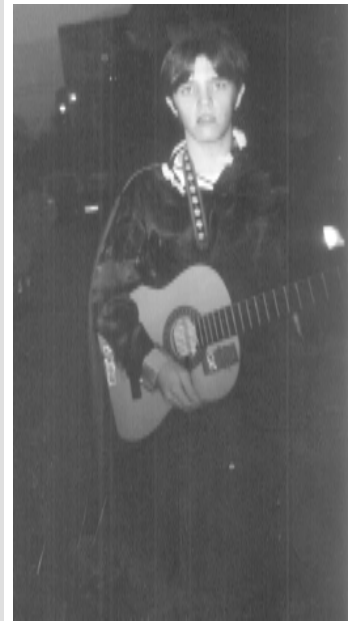
La taxista, Imma Sánchez
ella s'ho va ben mirar
una maleta que era buida
ben plena la va posar.

Ismael Molina "el malo"
el paper que ell va fer
encara que fos curtet
el va interpretar molt bé.

Els que treballen per dintre
llums, pintures i pentinats
el taló, música i apuntador
reben nostra felicitació.

Enhorabona amics artistes
tireu Vilaplana endavant
i quan un artista es jubili,
uns altres en sortiran.

LA TUNA A VILAPLANA

El dia 14 de febrer, dia de Sant Valentí, van venir a Vilaplana els més de setanta components de la Tuna de La Salle de Reus.

El nét de la Maria Rufina, Marc Grau, n'és un dels components i varen pujar a cantar als seus avis i família. També van cantar al Casal i als seus cafeters.

La veritat és que ho fan força bé.

MARIA RUFINA

LA REDACCIÓ

- MOQUETES
- PINTURES
- ESMALTS
- VERNISSOS
- COLES
- PAPERS PINTATS
- BROTRES

Comercial
ROSAN

Pedrera del Coubí, 5
Tel. 977 / 31 71 54
43206 **REUS**

CAMINADA A LA MUSSARA

Com ja sabeu de cada any, al nostre poble, després del ball de la Festa Major d'hivern es fa la mítica «Pujada a tal i quina hora a La Mussara, pel camí de Les Valls».

Enguany, abans de la caminada va haver-hi una gran festa amb l'Orquestra Mitjanit i com a novetat un grup de «batucada» amb els Taberssió de Reus. Tot un festival! La festa es va acabar passades les quatre de la nit, amb el jovent molt animat. La batucada es va allargar una mica més i va durar fins dos quarts de sis de la matinada. A aquella hora, amb una gran ventada i un fred terrible, els qui havíem de pujar a La Mussara estàvem decidint si pujar o no. Al cap de mitja hora de deliberacions, es va decidir de pujar. Érem onze persones! A les sis de la matinada sortíem del poble i, durant dues hores de caminar, caminar i més caminar, finalment vam arribar a La Mussara. Això sí, va haver-hi algun descans, a més de molt cansament, algun que altre mareig, fred i calor...

Quasi arribant a dalt de tot, el què hi havia era molta gana. Per fi vam arribar al Refugi de Muntanya de La Mussara (eren les 8 del matí!). I, com es diu als contes, aquí s'acaba la història, amb un gran esmorzar, amb xocolata cuita ben calenta i coca! Un gran premi per l'esforç dels caminadors!

Doncs bé, espero que l'any que ve s'apunti més gent a la caminada, i que aquesta activitat no es deixi de realitzar i es pugui fer durant molts anys!

ABEL GUÀRDIA

BALL DE CARNAVAL

Vàreu venir al ball? Ens van dir. I... sí, vam anar al ball el dia de Carnaval. En arribar, hi vam trobar una gran multitud de nens i nenes, tots disfressats, molt bonics. També hi havia dues noies, grans, disfressades.

Van donar premis a les millors disfresses, tant a nens com a nenes i també a les dues noies. També es va repartir coca, begudes i avellanes torrades per a tothom. Però, ball de Carnaval? res de res. Semblava una guarderia de "crios" amb unes quantes àvies, pares i mares que els vigilaven i guardaven.

Tan de bo l'any que ve aquest ball sigui més lluït!

LA REDACCIÓ

"la Caixa"

CONCERT DEL COR CIUTAT DE TARRAGONA

I diumenge 14 de desembre, a l'església i organitzat per Lo Pedrís, vam poder gaudir d'un bon concert coral a càrrec del Cor Ciutat de Tarragona.

Aquesta formació coral, de la qual són coneguts els bons nivells tant vocals com musicals, ens va oferir un programa integrat per música francesa del renaixement a la primera part i obres de temàtica nadalenca en la segona part.

La *Chanson* francesa del renaixement (així es com en diuen ells de les obres vocals profanes per diferenciar-les del madrigal italià) demana una bona articulació i un fraseig acurat que ressalti el text, el faci entenedor i expressi la intenció del poeta; tot això ho va aconseguir el Cor sense problemes, amb un bon balanç entre les veus, amb un dicció acurada i amb un coneixement de l'obra que els permetia ajustar molt l'afinació i fer entendre les línies melòdiques importants en cada moment.

L'obra final *Le chant des oiseaux* és una obra molt complexa que vol representar els cants d'ocells i que exigeix del Cor una pulcritud en l'articulació de les paraules, una afinació impecable i un balanç molt estudiat per fer entendre el contrapunt de les diferents veus. El resultat va ser força satisfactori i tots els qui esperàvem sentir aquesta obra en vam quedar prou satisfets.

En la segona part s'hi van barrejar obres de diferents autors, èpoques i estils però el conjunt, per bé que força eclèctic, ens va resultar molt agradable d'escoltar. Com sempre, la guitarra queda òrfena de so quan s'ha d'enfrontar amb un cor i per això va caldre amplificar-la: un mal menor si es vol escoltar aquestes obres amb un volum sonor adequat.

Resumint, una bona vetllada musical que confiem que s'integi pel gust de la gent de Vilaplana.

ANTON COLOM

C. Casal, 3
Tel. 977 81 56 52
43380 VILAPLANA (Baix Camp)

CONCERT DEL COR MESTRAL 21 de desembre de 2003

ertament és agradable poder fer constatar la satisfacció que vam sentir en el concert del COR MESTRAL del Centre de Lectura de Reus amb motiu de les festes de Nadal celebrades a Vilaplana.

A la primera part, les senzilles i delicioses nades d'Europa ens feren apropar al Nadal. Algunes melodies semblaven tretes del nostre repertori català, el poble sap cantar arreu la tendresa del misteri nadalenc.

Però sobretot la segona part, sota la direcció d'Antoni Colom, la música de Georg Friedrich Händel ens va atreure per la seva grandesa. Händel, a les tres parts de l'oratori *El Messies* proposa cantar poèticament, amb les mateixes paraules bíbliques, alguns dels grans esdeveniments messiànics. Els historiadors diuen que entre el 22 d'agost i el 14 de setembre (23 dies) fou composta aquesta obra i estrenada a Dublín a l'any 1742.

La majoria no coneixem *El Messies*, tot just coneixem el formidable "AL·LELUIA" i potser una mica el grandios "AMEN" final. I és una llàstima perquè deixem de gaudir un espai de l'esperit en la vida humana; amb freqüència no som culpables d'això, especialment (com és el nostre cas) als petits pobles. Per això hem d'admirar aquelles corals que porten aquelles obres musicals als nostres pobles. No és fàcil: necessiten un gran nombre de cantaires, el trasllat d'instruments, localitzacions de vegades força deficientes per als concertistes, potser algunes ressonàncies...

¿Sabeu per què en els segles XVII i XVIII hi hagué tants excel·lents compositors (Bach, Händel, Mozart, Haydn, Telemann o Vivaldi, entre d'altres)? ¿Sabeu per què aquests excel·lents compositors van ser autors de tantes i tan meravelloses obres musicals (Oratoris, Misses, Simfonies, Òperes, etc.)? Doncs la raó principal, segons diuen els estudiosos, fou l'elevadíssima cultura musical, sobretot a l'Europa central. Els molts i freqüents concerts als grans teatres i a les sales de les cases de famílies distingides, sempre s'omplien d'oients. Aquest públic era qui consagrava o provocava el fracàs dels esmentats autors i les seves obres.

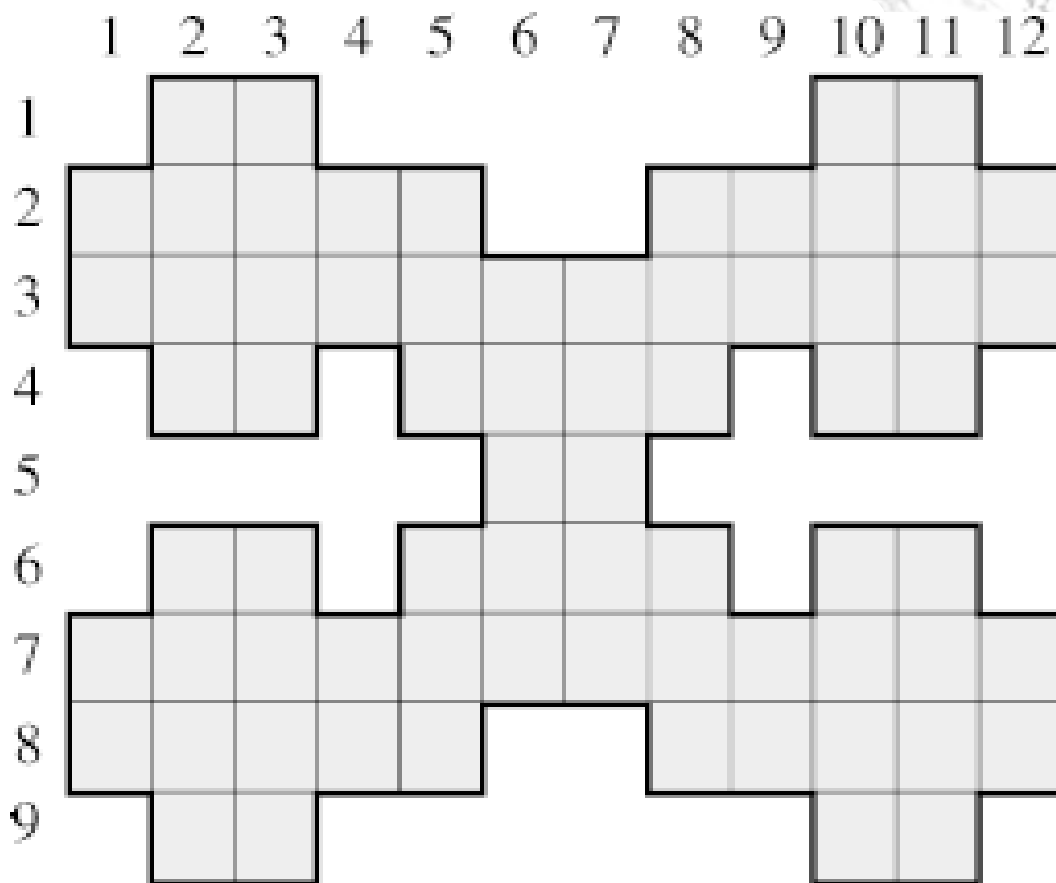
Potser, no massa exactament, ho podríem comparar amb el nostre segle XXI, on als grans concerts organitzats pel jovent, els aplaudiments i la cridòria fan triomfar els seus ídols i les seves interpretacions preferides.

Acabo aquesta redacció fent constar que no vol ser una crítica negativa sinó un motiu per felicitar els organitzadors de les nostres festes quan programen aquests actes i, al mateix temps, animar les corals com el Cor Mestral i el seu director, Antoni Colom, a que continuïn escampant arreu els seus programes musicals.

JOSEP M. MUSTÉ

passatempo

MOTS ENCREUATS

HORIZONTALS: 1-Arbre de nom curt/En quin lloc? 2-Allò que diuen que tenim a més del cos/ Va sempre al costat del peroné. 3-Que no és ni gai ni lesbiana. 4-Conec/Pares del pare o de la mare/Senyor. 5-Antiga ciutat sumèria (o petit poble de la Cerdanya). 6- ... & down/ Immediatament abans del *plas*/Animal plantígrad. 7-Popularment coneguda com l'edat del pavo. 8-Corts o corral de porcs/Fa uns fruits vermells i petits. 9-Cinquanta-u/Existeix.

VERTICALS: 1-Ui, quin mal!!!!/Diari madrileny. 2-N'hi ha de sonores i d'electromagnètiques, però les més conegudes són les del mar/Crit del llop. 3-Ho és el Pelé, el Kubala, la Marilyn Monroe o el James Dean/*Bòfio, gris, madero* o mosso d'esquadra. 4-Pronom feble/Doble ela. 5-En aquest moment/Els quilos que fem. 6-Allò que necessitem per a clonar a algú o fer un nen-proveta. 7-Al revés, espelmes que es posen als sants. 8-Infusions molt angleses/ Eixut. 9-Nou romà/Conjunció. 10-Ho tiren els militars quan abusen dels civils/Color terrós i rogenc. 11-Fer el niu/Sigues. 12-Contracció/ Acabament d'infinitiu.

F. MARINÉ

**Grup de
Teatre
de Vilaplana**